

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 6. dubna
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Na následující reportáži, že to samé se děje v Austrálii. V Americe jsou iluzorní bezdětné islámské školky, které pobírají státní podporu (proč jsou jen v Minnesotě nechápu). V NSW zase máme National Disability Insurance Scheme čili NDIS. Nejvíce jich je v muslimských čtvrtích jako je Lakemba, kde jich je stovky na rozloze 5km². Když se začnete ptát, jak je to možné, tak se dovíte, že vlastně to bylo vytvoření na podporu muslimské komunity a jakékoliv vyšetřování podivných aktivit těch „agentur NDIS“ je naší dělnickou vládou (labors and greens) považováno nejen za nevhodné, ale neoficiálně zakázané. Ono víc věcí je nyní zakázané vyšetřovat či vědět. Například nedávno jsem se dočetl, že je zakázané vědět/sdělovat kolik socialistických Indů, komunistických Číňanů a muslimů bylo importováno dělnickou třídou do Austrálie za poslední roky.

Dokonce se proslychá, že každá indická rodina dostane do začátku 40000 dolarů, aby se jim lépe v té Austrálii začínalo.

I když se nějaký nedělnický poslanec na to v senátu zeptá, odpověď nedostane.

<https://youtu.be/XIRUHck2mp8?si=dE-tS-0CL-aYlpTo>

Řekli bychom si pomáhat.

Krádež s tváří charity

Gustav Sitař

Úvod do děje

Skandál v Minnesotě započal „oficiálně“ již v roce 2022, kdy státní žalobci obvinili desítky členů somálské komunity z masivního zneužívání sociálních dávek. Charitativní organizace pobíraly peníze na přípravu jídel pro děti ze sociálně slabých rodin, ale žádná jídla nevařily. Dalším podvodem bylo čerpání finančních prostředků na provoz center pro autistické děti, které autismus pouze předstíraly.

Média, s výjimkou nezávislých novinářů, kauzu ignorovala.

Situace se změnila na počátku prosince minulého roku, kdy na rozsáhlé podvody v somálské komunitě upozornil prezident Trump a dlouhý článek publikovaly i New York Times. To byla ale pouze předehra k tomu, co se událo během vánočních prázdnin.

Zápletka

Nick Shirley je nezávislý novinář. Je mu 23 let a na svém youtube kanálu publikuje reportáže o aktuálních problémech Ameriky. Těsně po Vánocích zveřejnil na sociálních sítích reportáž, která dokumentuje další rozsáhlé zneužívání dotací somálskou komunitou, tentokrát v americké době mateřských školek. „Children Daycare Centers“ jsou

licencované soukromé organizace, které se starají o předškolní děti a vláda je různými způsoby podporuje, protože umožňují rodičům snazší zapojení do pracovního procesu.

Nick Shirley udělal jednoduchou věc.

Se svými spolupracovníky získali adresy licencovaných Daycare Centers a finanční částky, kterými je federální vláda nebo lokální úřady podporovaly. Následně vyrazili do Minneapolis a natočili reportáž, která trvá 42 minut a ukazuje, jak vypadá situace přímo na místě.

A kde jsou ty děti?

S kameramanem obcházel Nick Shirley jednotlivé mateřské školky a zjišťoval, zda jsou v nich nějaké děti, nebo se ptal místních občanů, zda nějaké děti v místě mateřské školky někdy viděli. Jeho zjištění překvapila všechny a reportáž dosáhla na síti X během týdne více než 100 milionů zobrazení.

Na udávaných adresách mateřských školek není nic, co by zařízení pro výchovu dětí připomínalo. Sídli například v průmyslových budovách se zatmavenými okny a místní občané říkají, že zde nikdy žádné dítě neviděli. Nebo je na jedné

adrese registrováno více „mateřských školek“, ale dítě v budově není žádné.

Největší pozdvižení vyvolalo předškolní zařízení s nápisem „Quality Learning Center“. Nejenže se nachází v budově, která vypadá jako sklad a nikde není vidět žádné dítě, ale samotný nápis není anglicky správně, protože ze slova „learning“ vypadlo provozovatelům školky písmeno „n“. Pokud na nějaké adrese našel novinář somálský personál, bylo mu řečeno, že momentálně v zařízení žádné děti nejsou a nové dítě není možné do školky přijmout.

A kde jsou osoby v péči?

Kromě předškolních zařízení se novinář se svým spolupracovníkem vydal po stopách firem, které poskytují domácí péči o staré lidi. V jedné budově našli 14 organizací „domácí péče“ vlastněných Somálci, z nichž některé ani neměly vlastní kancelář a sdílely společné prostory. Do většiny kanceláří se novinářům nepodařilo dostat. V jednom případě byli úspěšní a pokusili se od místní somálské ženy získat cenovou nabídku na služby. Po opuštění kanceláře je zadržela policie a eskortovala z budovy, protože jí někdo nahlásil, že v budově dva neznámí lidé obtěžují personál.

A co na to politici?

Na závěr reportáže se novináři ptali demokratických politiků v místním parlamentu, co udělali pro to, aby peníze daňových poplatníků nebyly zneužívány. Demokratická politička mu odpověděla, že cílem zprávy republikánů, kterou si politici vyslechli a která podvody detailně popisovala, není něco vyřešit, ale „vyprávět příběhy“.

Co se dá zjistit za jeden den?

Z veřejně dostupných údajů novináři zjistili, kolik jednotlivé somálské firmy poskytující různé sociální služby inkasují z veřejných prostředků. Odhadli, že během jednoho dne se jim podařilo identifikovat podvody v rozsahu zhruba 110 milionů dolarů, což je objem financí, které čerpaly firmy za služby, které zřejmě nikdy neposkytly.

Cože?

Reportáž Nicka Shirleyho

vyvolala v USA silnou reakci. Přestože ji média hlavního proudu většinou ignorovala, vyjádřila se k ní řada politiků. Viceprezident JD Vance uvedl, že reportáž je pouze malou ukázkou podvodů souvisejících s ilegální imigrací. Dále napsal, že Nick Shirley ukázal, jak má vypadat skutečná novinářská práce, a že udělal pro společnost více než všichni nositelé Pulitzerovy ceny za rok 2024.

Pokračování

Další informace a události následovaly v rychlém sledu. Podvody somálské komunity se netýkají pouze státu Minnesota.

Ve státě Washington je registrováno 539 Children Daycare Centers, které uvádějí somálštinu jako „hlavní“ jazyk. Guvernér státu reagoval na sociální síti prohlášením, že se setkal s lidry somálské komunity, aby s nimi diskutoval škody, které způsobují neodpovědná prohlášení Donalda Trumpa. Dodal, že „diverzita je přednost“. Demokratická politička předložila návrh zákona, podle kterého by Daycare Centers nemusely zveřejňovat informace o svém provozu.

Guvernér státu Minnesota, Tim Walz, který byl kandidátem na viceprezidenta Kamaly Harris, prohlásil v televizi, že aktuální situace je ukázkou toho, co se stane, když lidé přestanou skrývat svoji „bílou nadřazenost“. Ředitel FBI řekl, že Bidenova administrativa podvody v Minnesotě úmyslně nevyšetřovala, protože se potenciálně dotýkaly Bidenových spojenců. FBI posílá do Minnesoty další týmy, včetně forenzních auditorů.

Ve státě Maine zastavily úřady platby za zdravotnické úkony organizaci, kterou vlastní somálský občan. Důvod? Podezření z rozsáhlých podvodů. Obdobných zpráv se objevilo více z různých států.

Vláda zrušila předchozí nařízení administrativy Joe Bidena, podle kterého nebylo nutné před vyplacením dávek ověřovat, kolik dětí dané předškolní zařízení navštěvuje.

Račte otočiti list na stranu 15

Pondělí 6. dubna

Kosmická loď Orion obletěla Měsíc a vrací se k Zemi
Trump odmítl pákistánský návrh na příměří
V Srbsku objevili přípravy na útok na plynovod do Maďarska A **Přistěhovalci z Indie do Austrálie dostávají podporu na koupi domu až 40k.**

Zelenskyj jednal s tureckým prezidentem Erdoganem
Hnutí Duha vyhrožuje Macinkovi kvůli výroku o terorismu
Neministr životního prostředí Turek vyhrožuje ekologickým aktivistům A Zloději vybrali v Praze dva bankomaty a ujeli na elektrických koloběžkách
Další obviněný z pardubického útoku je ve vazbě
Velikonoční svátky u nás trochu chladné, jinak ale převážně slunné

Úterý 7. dubna

Vance je v Budapešti, podporuje Orbána

Evropská unie se snaží „získat obrázek“ situace na Blízkém východě A Trump nadále hrozí Íránu ultimátem
Ukrajina nabízí „energetické příměří“

Martin Kuba spustil billboardovou kampaň Naše Česko

Předseda senátu Vstrčil kritizuje maďarského ministra zahraničí A Poláci sebrali dalšího člověka podezřelého z útoku v Pardubicích

Prezident Pavel vyzývá k debatě o dopadech nekončícího konfliktu na Blízkém východě

U nás krásné slunečné počasí, poněkud chladno, fouká.

Středa 8. dubna

V Íránu je příměří, válčí se ale dál

Řecko zakáže dětem do 15 let sociální síť

Severní Korea zkouší rakety

Velryba uvázla na mělčině v Německu zřejmě hyne

Prezident Pavel oznámil Babišovi dopisem, že chce vést delegaci ČR na summit NATO

60% studentů ví, že nejslavnější disident a bojovník proti komunismu je soudruh Petr Pavel alias Pavek.

Senátoři ANO chtějí prosadit ústavní právo být off-line

Pět muzeí bude mít tuto neděli vstup zdarma, zasloužil se Klempíř A Podle posledních preferencí jsou

Motoristé mimo sněmovnu

U nás sluníčko, kolem deseti °C

Čtvrtek 9. dubna

Generální tajemník NATO Rutte tvrdí, že spojenci plní většinu požadavků USA A Evropská komise chce po Maďarsku vysvětlení kontaktů s Ruskem

Izrael chce jednat s Libanem

Rusko zakázalo Memorial jako extremistickou organizaci

Ministerstvo kultury zamázlo projekt České knihovna

V Praze je na návštěvě italský prezident Matarella

Vicepremiér Havlíček se postavil za Macinku ve sporu s prezidentem A Opozice chce svolat parlament,

aby pojmenoval vládní chaos

U nás slunečný, poněkud chladný den

Pátek 10. dubna

USA uvalily blokádu na Hormuzský průliv

Posádka lodi Orion se úspěšně vrátila na Zemi

OSN nominovala Írán do výboru pro práva žen a prevence terorismu A Kaja Kallas vytkla zemím

Zálivu, že nepomohly Ukrajině proti Rusku

Vedení ČT jednalo s ministrem Klempířem

ČR má schválenou dotaci EU na zbrojní zakázky

Na Špicberkách zahynul český polárník Miroslav Jakeš

Na sobotu se v Praze konají akce podpůrců rodiny i jejich odpůrců, aby polykání semene byl kanibalismus

U nás zataženo, chladno, chvilku sněžilo

Víkend 11. – 12. dubna

Po sečtení 2/3 okrsků Magyar v Maďarsku získal pro svoji stranu ústavní většinu. Česko u Orbánovi ztratilo spojence, řekl Macinka.

USA uvalily blokádu na Hormuzský průliv

Saudská Arábie obnovila ropovod z východu na západ

Irsko zaplavila vlna protivládních protestů

Ministerstvo zahraničí se distancovalo od výroků

prezidenta o Trumpově politice

Prezidentská kancelář potvrdila podporu NATO a

spojenectví s USA

V Praze demonstrovali odpůrci a také podporovatelé

potratů A Náměstek ministra školství Kettner se

omluvil Minářovi a Halíkovi za falešnou fotografii

U nás v sobotu moc hezky, v neděli pod mrakem a večer

pršelo

Pondělí 13. dubna

Magyar zruší zpravodajství ve veřejnoprávních médiích

Maďarsko vydá Polsku uprchlé opoziční politiky

Rusko nebude gratulovat vítězi maďarských voleb

Někdo střílel na dům šéfa Open Al Altmana

Okamura vyhlásil legislativní nouzi kvůli zákonu o

regulaci cen paliv

Babiš odmítl, aby prezident jel na summit NATO

Ministerstvo obrany zakázalo vysílat rozhovor s prezidentem Pavlem A V úterý bude zveřejněn návrh akceleračních zón pro stavbu větrníků
U nás se trochu oteplilo, odpoledne bylo sluníčko

Úterý 14. dubna

Von der Leyen klade Maďarsku podmínky uvolnění zmrazených fondů A Zelenskyj slíbil obnovení ropovodu Družba do konce dubna

Německo nakoupí rakety Patriot pro Ukrajinu

Prezidenta Pavla přijal argentinský prezident Milei

Vláda chystá zrušení poplatků za ČRo a ČT

Opozice oznámila, že zahájí obstrukce

Vláda chce prosadit regulaci cen paliv v režimu

legislativní nouze A MO popírá, že by zakázalo

zveřejnění rozhovoru s prezidentem

U nás vlídný teplý jarní den

Středa 15. dubna

Rusko otevřelo webový portál pro ty, kdo chtějí do země emigrovat A USA vysílají další vojáky na Blízký východ

Írán hrozí blokádou Rudého moře a chce reparace ve výši 270 mld dolarů A Evropská komise chystá

ověřování věku na internetu

Prezident Pavel upozornil, že Rutte před summitem

navštěvuje problémové země

Odbory ČT se chystají hájit status quo „všemi

prostředky“ A Do Prahy přijíždí šéf NATO

Europoslanec Zdechovský se obrátil na Ústavní soud,

protože ho vyškrtli z aktivních záloh

U nás mírné, lehce podmráčené počasí

Čtvrtek 16. dubna

EK bude jednat o odblokování peněz Maďarsku

Ukrajina úspěšně používá bojové roboty

Izrael porušil příměří v Libanonu

Írán naznačuje ochotu prodloužit příměří

Slovensko vydalo do ČR Američanku podezřelou z účasti

na útoku v Pardubicích A Babiš slíbil Ruttemu, že ČR

dodrží dohody NATO o obraně

Ministr Macinka předvolal ruského velvyslance kvůli

výhrůžkám raketami A Vědci zjistili, že Čechové mají

kladný vztah k ptákům, hlavně k sýkorce

U nás hezký jarní den, teplo

Pátek 17. dubna

Írán snad uvolnil Hormuzský průliv

Podle Trumpa Írán zastavil nukleární program

Prezident Pavel při návštěvě Chile daroval své pero

Slováci dostali izraelský systém protivzdušné obrany

Babiš nabízí pasivní radar pro Hormuzský průliv

Ukázalo se, že ministr kultury Klempíř neví, že BBC je

veřejnoprávní instituce

Bitcoinová kauza se zauzluje, ministr Tejc podá trestní

oznámení A Ministr sportu Šťastný navrhuje rentu pro

úspěšné sportovní reprezentanty

U nás krásný jarní den se sluníčkem

Víkend 18. dubna – 19. dubna

Němci zjišťují, že bez leteckého benzínu letadla

Lufthansa nelítají. Věichni jsou překvapení, že na

solární panely se nedá litat!

Írán zastavil v Hormuzském průlivu dva tankery

Trump odvolal viceprezidenta Vance z jednání o Íránu

Írán obnovuje svoji raketovou sílu

V americké Louisianě došlo k masové vraždě dětí

Čínská autofirma **Sereš** vyrobila první auto ze záchodem

Babiš chce svěřit ČR pod francouzský jaderný deštník

V Praze se demonstrovalo proti vedení ministerstva

životního prostředí A Vláda odmítla půjčit Vystrčilovi

letadlo, aby letěl na Tchaj-wan

Místopředseda vlády Havlíček potvrdil, že nepustí

prezidenta na schůzi hlav států NATO

U nás v sobotu hezky, v neděli dopo přšelo, pak hezky

V Americe se vyšetřuje

Bílý dům oznámil rozsáhlé vyšetřování a další opatření, která zahrnují:

- Vyslání vyšetřovacích týmů do firem, které jsou zmíněny v reportáži Nicka Shirleyho.
- Týmy imigračních agentů jsou již na místě a kontrolují podezřelé lokality, stovky dalších agentů jsou na cestě.
- Ministerstvo pozastavilo veškeré platby do předškolních zařízení a pro další platby bude požadováno předložení podpůrných dokumentů.
- Federální agentura pro podporu malých podniků zastavila veškeré grantové platby

firmám v Minnesotě.

- Oddělení podpory bydlení z ministerstva vyslalo do Minnesoty tým s cílem prověřit vyplácení podpor.
- Ministerstvo práce provádí rozsáhlou kontrolu dávek v nezaměstnanosti.
- Ministerstvo zemědělství požaduje, aby stát Minnesota dodal důkazy o oprávněnosti vyplácení příspěvků na potraviny jednotlivým osobám.

Hlas lidu

Názor mnohých Američanů vyjádřila nezávislá novinářka Batya Ungar-Sargon: „Příběh somálských imigrantů je neuvěřitelně k vzteku. Zamyslete se nad těmi různými způsoby, kterými byl americký daňový poplatník zrazen. Demokratičtí politici poslali miliardy dolarů na fiktivní podnikání a ani jednou se nenamáhalo zkontrolovat, zda jsou legitimní. Média o tom odmítala informovat. Samotní imigranti, kterým se dostalo privilegia amerického občanství, jej obratem zneužili k tomu, aby kradli peníze Američanům. Je to odporné.“

„Amerika přijala miliony imigrantů, kteří snížili rodilým Američanům mzdy a zvýšili náklady na život. Pro mnoho lidí se bydlení stalo naprosto nedostupným. Když se obyčejní lidé odvážili protestovat, bohatí demokraté je v hlavním zprávách nazývali rasisty. Tak takhle ne!“

Post scriptum I

Včera oznámil guvernér státu Minnesota Tim Walz, že odstupuje z kampaně za své znovuzvolení. Hodlá se zaměřit na zneužívání dávek ve svém státě, čemuž by se nemohl plně věnovat během kampaně, uvedl ve zdůvodnění svého odstoupení. CNN ve svém komentáři podotkla, že k jeho rozhodnutí přispěla reportáž „pravického“ novináře.

Post scriptum II

Pozn. autora:

Příběh z USA není historkou ze vzdálené země, která se Evropy netýká. Je příběhem, který dokumentuje několik současných problémů západní civilizace.

Progresivní levice již ani nepředstírá, že by měla prosazovat zájmy občanů vlastní země.

Hodnoty diverzity nebo imigrace nebo [lze dosadit] mají přednost před neuvěřitelným

plýtváním penězi daňových poplatníků.

Žádný podvod na té správné straně není

hodný reportáže. Upozornění na podvody je

„pravickým“ aktem.

Média se stala propagandistickým oddělením

jedné ideologie. Budou ji bránit do

posledního dechu bez ohledu na cokoli.

Jeden nezávislý novinář dokázal s mobilním

telefonem natočit za víkend reportáž, která

přiměla guvernéra k rezignaci. Proto jsou

sociální sítě nebezpečné.

Lidé, kterým se to přičí nebo ještě nepřišli na

to, že čerpat státní dotace a dávky je

upřednostňovaný a státem podporovaný

způsob obživy, nemají nárok ani na to, aby si

stěžovali. Stěžovat si je rasistické nebo

xenofobní nebo [lze dosadit].

V Sokole v Sydney byl tuto neděli =

včera - vynikající Festival písní a

tanců. Škoda, že jsme se to dověděli až

po vydání minulých Novin, takže jsme

to nemohli oznámit předem.

STVR nie je uzavretý klub ani komfortná zóna pre vybraných autorov

Radovan Vávra

Martina Flašíková, generálna riaditeľka STVR, v rozhovore otvorene vysvetľuje kontroverzie súvisiace s nedávnym rozhodnutím prepustiť približne 5 percent zamestnancov a hovorí o finančných výzvach, ktorým inštitúcia čelí.

Prepúšťanie v STVR, napätá atmosféra v redakciách, kritika zo strany signatárov otvoreného listu aj otázky o financiách. Generálna riaditeľka STVR Martina Flašíková v rozhovore pre Mediálne.sk otvorene reaguje na najcitlivejšie témy posledných týždňov. Vysvetľuje, prečo má inštitúcia prepustiť približne 5 percent zamestnancov, odmieta obvinenia z "čistiek" a hovorí aj o investičnom dlhu, reklame či tom, prečo je veľká rekonštrukcia výškovej budovy v Mlynskej doline momentálne "mŕtva".

Prepúšťanie v STVR a vnútorná atmosféra

Ohlásili ste, že na základe personálneho auditu má STVR prepustiť približne 5 percent zamestnancov. Prečo je podľa vás takýto zásah nevyhnutný práve teraz?

Ide o rozhodnutia vychádzajúce z prevádzkových potrieb inštitúcie. STVR nastavuje nové systémy riadenia, nové programové formáty a reaguje aj na digitálne a online prostredie, s čím prirodzene súvisí aj úprava organizačného nastavenia tam, kde si to vyžaduje ďalší rozvoj inštitúcie. Takéto kroky sú prirodzenou súčasťou riadenia každej veľkej organizácie, ak sa má ďalej rozvíjať a fungovať efektívne.

Kritici tvrdia, že nejde len o konsolidáciu, ale o odstraňovanie kritikov vedenia, vrátane ľudí zo štrajkového výboru. Ako viete garantovať, že politické alebo názorové postoje zamestnancov nehrajú v prepúšťaní žiadnu rolu?

Kritériom nie sú osobné postoje ani verejné názory, ale profesionálny prínos pre fungovanie a ďalší rozvoj STVR. Pri takýchto procesoch nie je možné rozhodovať podľa toho, kto koho kritizoval, kde verejne vystupoval, či bol súčasťou štrajkového výboru alebo aký má politický názor. Najlepším dôkazom toho je aj to, že v STVR naďalej pracujú ľudia, ktorí sú dnes verejne výrazne diskutovaní alebo kritizovaní. Personálne rozhodnutia sa týkajú výlučne miest, kde sa z pohľadu fungovania inštitúcie ukazuje potreba organizačnej alebo efektívnej zmeny.

Podľa uniknutých informácií by sa prepúšťanie mohlo dotknúť aj dlhoročných redaktorov a tvorcov programov. Nie je to riziko pre kontinuitu a pamäť verejnoprávnej inštitúcie?

Kontinuita a inštitucionálna pamäť sú pre verejnoprávne médium dôležité a rešpektujeme ich. Zároveň však platí, že každá inštitúcia musí rozhodovať podľa svojich aktuálnych potrieb a budúceho smerovania, nielen podľa minulosti. Takáto úprava personálneho nastavenia v rozsahu približne tri a pol percenta sama osebe neznamená stratu kontinuity. Kľúčové profesie, redakčné a tvorivé kapacity, na ktorých stojí každodenné fungovanie STVR, zostávajú zachované.

Signatári Charty 77 vo svojom otvorenom liste hovoria dokonca o „mocenských čistkách“ a prirovnávajú situáciu k praktikám pred rokom 1989. Ako reagujete na takto ostré historické paralely?

Rešpektujem právo na verejný názor, ale v tomto prípade považujem za potrebné povedať veci otvorene. Autori otvoreného listu hovoria o zásadných témach na základe sprostredkovaných informácií, bez reálnej znalosti interného fungovania STVR.

Zároveň ide o ľudí, ktorí sú dlhodobo súčasťou audiovizuálneho prostredia napojeného na verejné zdroje – vrátane STVR, kde im pravidelne vznikajú a schvaľujú sa projekty. O to viac pôsobí ich postoj pokrytecky, keď na jednej strane využívajú systém, a

na druhej strane ho verejne spochybňujú bez elementárnej znalosti faktov.

Verejnoprávne médium nie je uzavretý klub ani komfortná zóna pre vybranú skupinu autorov. Je to inštitúcia, ktorá musí robiť aj nepopulárne rozhodnutia, ak má fungovať a rozvíjať sa.

Ak má mať táto debata zmysel, musí byť založená na realite, nie na dojmach. A najmä by mala byť vedená s vedomím vlastnej zodpovednosti za prostredie, ktorého sú všetci aktérmi nielen jeho komentátormi.

Nebojíte sa, že STVR tým oslabí práve obsah, ktorý je typický pre verejnoprávne médiá?

Práve naopak, našou ambíciou je obsah typický pre verejnoprávne médium posilňovať. STVR sa musí riadiť vlastným štatútom, rešpektovať pluralitu a vytvárať priestor pre obsah, ktorý slúži verejnému záujmu bez ohľadu na momentálne tlaky či nálady v spoločnosti. Verejný záujem musí stáť nad individuálnymi alebo skupinovými očakávaniami, a aj preto sa niekedy nevyhneme rozhodnutiam, ktoré nemusia byť pre niekoho populárne, ale sú potrebné pre dlhodobé fungovanie inštitúcie.

Odbory aj časť redakcie hovoria o zhoršujúcej sa atmosfére v inštitúcii. Aký je dnes podľa vás reálny stav vnútri STVR?

Každá väčšia zmena v inštitúcii prirodzene môže priniesť individuálne reakcie alebo diskusiu. Reálny stav v STVR je však predovšetkým pracovný — vysielame, pripravujeme nové projekty a pred nami je veľa úloh. Zmeny, o ktorých hovoríme, robíme práve preto, aby sme posilnili a podporili fungovanie tímu, nie ho oslabili. Kľúčové profesie a nosné tvorivé kapacity zostávajú zachované, zároveň odstraňujeme rezervy tam, kde sa dlhodobo ukazovali.

Áno, niektoré rozhodnutia, ktoré sa ľudí osobne dotýkajú, môžu byť prirodzene citlivé, ale ak sa má inštitúcia rozvíjať, musí vedieť otvárať priestor aj novej energii a ďalším tvorivým impulzom. Nedá sa žiť len z minulosti — každá inštitúcia musí zároveň myslieť aj na svoju budúcnosť.

Ak sa ukáže, že prepúšťanie oslabí kvalitu vysielania alebo investigatívnej žurnalistiky, budete pripravená tieto rozhodnutia prehodnotiť?

Každé manažérske rozhodnutie musí byť priebežne vyhodnocované podľa reálneho dopadu na fungovanie inštitúcie. Zodpovedné vedenie má vždy sledovať, či prijaté opatrenia naplňujú cieľ, pre ktorý boli urobené. Tieto kroky nerobíme preto, aby oslabili kvalitu vysielania alebo investigatívnej žurnalistiky, ale práve naopak — aby vytvorili podmienky na ich stabilitu a ďalšie posilnenie.

Rozhodnutia musia vychádzať z potrieb inštitúcie, nie z momentálnych očakávaní zvonka. Našou úlohou je vytvárať podmienky pre obsah a službu verejnosti tak, aby STVR zostávala priestorom pre všetkých, nielen pre jednu časť spoločnosti. To je naša zodpovednosť a zároveň cesta, ktorou má verejnoprávne médium ísť.

Financie, hospodárenie a príjmy z reklamy

Rozpočet STVR je približne 200 miliónov eur. Je to podľa vás dostatok na moderné verejnoprávne médium?

Ak by sme dnes stavali verejnoprávne médium na zelenej lúke, rozpočet na tejto úrovni by mal úplne inú hodnotu a potenciál. Realita je však iná – pracujeme s inštitúciou, ktorá so sebou nesie historické nánosy a záväzky, ktoré musíme postupne riešiť.

Aj preto je pre nás kľúčové nastaviť fungovanie tak, aby bol rozpočet využívaný čo najefektívnejšie a zároveň umožňoval rozvoj do budúcnosti

Hovoríte, že STVR trpí výrazným investičným dlhom. Aká výška rozpočtu by bola optimálna pre stabilné fungovanie a budovanie rozvojových projektov?

Otázka optimálneho rozpočtu nie je len o sume, ale o prioritách. Či chceme robiť najmä viditeľné projekty, alebo aj systémové investície, ktoré divák možno okamžite nevníma, no sú kľúčové pre fungovanie média.

Aj preto sme v rozpočte na rok 2026 vyčlenili viac ako 2 milióny eur na spolufinancovanie rekonštrukcie štúdiového bloku so zameraním na energetickú efektívnosť. Je to investícia, ktorá neprináša okamžitý PR efekt, ale je nevyhnutná pre dlhodobú udržateľnosť.

Našou ambíciou je vyvážiť rozvoj obsahu s modernizáciou infraštruktúry, pretože bez nej nie je možné budovať kvalitné verejnoprávne médium

Zákon umožňuje väčší objem reklamy než v minulosti. Ako to zmení charakter vysielania?

Nemyslím si, že by to zásadne menilo charakter vysielania. STVR neprerušuje program reklamou, čo je z pohľadu diváka kľúčové – práve to býva najčastejší zdroj frustrácie pri komerčných stanicach. Zvýšený objem reklamy preto vnímame skôr ako doplnkový zdroj príjmov, nie ako prvok, ktorý by menil podstatu alebo komfort sledovania nášho vysielania.

S akým navýšením príjmov z reklamy počítate?

Odhadovať príjmy z reklamy a nastavovať na ne výdavky je v dnešnom dynamickom mediálnom prostredí vždy do istej miery neisté. Pracujeme s realistickými predpokladmi a konzervatívnym plánovaním, aby sme minimalizovali riziká. Zároveň však platí, že vývoj na trhu môže priniesť odchýlky – verím, že nastavenie rozpočtu je zodpovedné a čo najbližšie realite.

Kam tieto prostriedky investujete?

Tieto prostriedky sú už súčasťou schváleného rozpočtu a sú alokované naprieč kľúčovými oblasťami

Do akej miery chcete financovanie inštitúcie diverzifikovať napríklad cez európske projekty alebo koprodukcii?

Diverzifikácia financovania je pre nás dôležitá, najmä v oblasti európskych projektov. Posilňujeme projektové kapacity a aktívne vyhľadáваме príležitosti, do ktorých sa zapájame. Čo sa týka koprodukcii, v zásade o nás momentálne nie je výrazný záujem. Aj to je realita, ktorú si uvedomujeme a ktorú chceme postupne meniť.

V minulosti sa hovorilo o veľkej rekonštrukcii areálu STVR vrátane ikonickkej výškovej budovy, ktorá je v havarijnom stave. Je tento projekt v súčasnosti ešte "živý"?

Projekt je dnes skôr mŕtvy. Areál sa snažíme využívať aspoň čiastočne – napríklad vo výškovej budove sa nakrúcal *Dotyk života*. Zároveň ide o mimoriadne zaujímavý objekt – bola projektovaná tak, aby odolala aj desiatkam zásahov raketového systému Pershing, čo dnes pôsobí až paradoxne a desivo zároveň.

Téma rekonštrukcie je stále atraktívna, no bez jasného a finančne udržateľného riešenia ju nie je možné reálne posunúť. Budem sa tomu venovať v blízkej dobe.

V ďalšej časti rozhovoru s generálnou riaditeľkou STVR Martinou Flašíkovou sa pozrieme na programový reštart televízie. Prečo skončili známe relácie, aké nové formáty pripravuje STVR a či plánuje denný seriál? Už čoskoro na Mediálne.sk.

Generálna riaditeľka STVR Martina Flašíková bude zároveň jednou z hlavných hostiek konferencie Mediálne trendy 2026, ktorá sa uskutoční 16. apríla v Bratislave v Cinema City Eurovea. V paneli lídrov televízneho trhu sa stretne s generálnymi riaditeľmi najväčších slovenských televízií – Petrom Gažíkom (skupina Markíza), Marcelom Gregom (JOJ Group) a Marošom Havranom (TA3). Diskusia sa zameria na budúcnosť televízneho trhu, financovanie a nezávislosť verejnoprávnych médií, boj o diváka aj definíciu úspechu televízneho obsahu v roku 2026. Lídri budú hovoriť aj o tom, kto dnes formuje spravodajstvo, ako sa delia práva na veľké formáty a čo čaká STVR v najbližšom období. **Viac informácií o podujatí nájdete tu: trendkonferencie.sk/event/medialne-trendy-2026.**

Věra Vítková

„Když maminka odcházela z domova, řekla mi, že bude pár dnů pryč. Ať prý poslouchám tatínka, že se brzy vrátí. To je jediný slib, který v životě nesplnila.“

Věra Vítková se narodila 25. dubna 1936. Její maminka Emilie Říčařová (rozená Ledererová) byla židovského původu, to předznamenalo tragický osud rodiny. Když byla malá Věra v první třídě, oznámil jí tatínek, že je maminka těžce nemocná a musí se léčit.

Věru pak na počátku roku 1943 odvezli ke strýci na Vysočinu, kde ji tatínek občas tajně navštěvoval.

Hrůzy války vnímala až s blízcím se koncem.

Dne 5. května 1945 obyvatelé sousedních Leskovic vyvěsili československé vlajky a začali odzbrojovat vojáky. Následujícího dne příslušníci trestní jednotky SS z Pelhřimova pod velením válečného zločince Waltera Haucka vesnici obklíčili, vypálili a bez milosti, trýznivým způsobem zavraždili téměř dvě desítky obyvatel. „Byl veřejný pohřeb. Šli jsme se s nimi rozloučit.“

Necelý rok po konci války přijel otec, aby ji odvezl zpět domů. „Řekl mi, že maminka už nežije a že nebyla pravda, že je těžce nemocná. Řekl, že bohužel zemřela v Osvětimi,“ vzpomínala Věra Vítková.

„Už jsem ani neplakala, protože jsem se hodně naplakala předtím. Myslela jsem si, že už se nesejdeme. Vzpomínám si, že jsem jednou kamarádce řekla, že maminka třeba už stejně nežije. Jak jsem to jednou náhodou řekla nahlas, tak jsem tomu uvěřila, a pak se to bohužel stalo pravdou.“

Emilie Říčařová zahynula 19. února 1943 v koncentračním táboře Osvětim. Obdobně strašný osud potkal i další příbuzné z rodů Ledererů a Taussigů. Poslední zmínka o Věřině milované sestřenci Haně Taussigové a jejích rodičích Marii a Bedřichovi se váže k datu 6. září 1943 a k transportu z Terezína do Osvětimi. Prarodiče Berta a Otto Taussigovi zahynuli v Osvětimi mezi lety 1942–1944.

Tatínek se pak podruhé oženil. Věra později vystudovala Vyšší uměleckoprůmyslovou školu keramickou v Bechyni a následně se neúspěšně hlásila na obor činohry DAMU.

Svůj výjimečný talent pro animaci loutky začala Věra Vítková od roku 1959 rozvíjet ve Východočeském loutkovém divadle, dnešním Divadle Drak v Hradci Králové.

Věra Vítková, rozená Říčařová, přišla na svět 25. dubna 1936 v Praze. Její otec Ludvík Říčař provozoval malou reklamní kancelář v Celetné ulici. Matka Emilie Říčařová (rozená Ledererová), která byla židovského původu, zahynula 19. února 1943 v koncentračním táboře v Osvětimi. Po deportaci matky ji otec přestěhoval ke svému bratrovi do obce Moraveč na Vysočinu, kde žila až do roku 1946. V roce 1955 absolvovala Vyšší uměleckoprůmyslovou školu keramickou v Bechyni a následně loutkoherectví na Divadelní fakultě múzických umění. V roce 1959 nastoupila jako loutkohercečka v Divadle Drak v Hradci Králové, kde působila až do roku 1981. V roce 1967 se provdala za výtvarníka a řezbáře Františka Vítku. V roce 1972 se jí narodil syn

David. Během své kariéry vystupovala v mnoha ikonických inscenacích, jako jsou Pohádka z kufru (1965), Mauglí (1966) či Enšpígl (1974). V Divadle Drak uplatnila i svůj výtvarný talent a vytvořila výpravy například k inscenacím Tygříček (1964) a Žabák hrdina (1968). Po neshodách s vedením divadla odešli oba manželé v roce 1981 „na volnou nohu“. Po prvním, bídném roce našli zřizovatele v podobě Středočeské umělecké agentury a díky pomoci loutkářky Helgy Brehme poté vystupovali zejména v zahraničí s legendární inscenací Piškanderulá. Po roce 1989 hostovali v Divadle Archa a absolvovali i několik zahraničních štací. V roce 2016 manželé Vítkovi obdrželi cenu Thálie za celoživotní dílo. V době natáčení v roce 2024 pamětnice bydlela s manželem v Hradci Králové.

V Treblince musel stříhat před smrtí svou ženu

Jedním z mnoha svědků z dokumentu Shoah, který pro Vás chystáme v kině Muzea ghetta na sobotu 21. března tohoto roku, byl také Avraham Bomba. Tento Polák přišel spolu se svou manželkou a čtyřdenním synem do vyhlazovacího tábora Treblinka. Zatímco manželka se synem byli hned po příjezdu zaplynováni, Avraham byl vybrán na práci v táboře. Nejprve byl pověřen tříděním oblečení a osobních věcí obětí a později byl přidělen jako holič, který ženám stříhal vlasy před zplynováním.

Ve svém vyprávění vzpomínal na jednoho spoluvězně – také holiče, jako byl on sám. Pocházeli ze stejného města a byli přátelé již před válkou. A právě tomuto muži jednou přišla na ostříhání před smrtí jeho nic netušící manželka se svou sestrou, jeho švagrovou. Nemohl ji nic říct, protože za ní stál SSman a tak se jen snažil chvíle s ní co nejvíce protáhnout. Krátce ji obejmout, políbit, dělat co musel o pár vteřin déle než u ostatních.

Kteří soudruzi rozkradli majetek je dodnes tajní.

Před 138 lety se narodila Jarmila Preissová, druhá manželka ředitele Živnostenské banky Jaroslava Preisse, jedné z nejvlivnějších osobností první československé republiky.

Jarmila Preissová (*29.3.1888) se narodila do rodiny architekta, stavitele a žižkovského radního Jana Alfonse Šimáčka (1858–1942) a jeho manželky Anny.

V roce 1912 se provdala za advokáta Karla Dimmera (1886–1946), vnuka dřívějšího smíchovského starosty a poslance Českého zemského sněmu Karla Dimmera (1825–1909) a společně se přestěhovali na Janáčkovo nábřeží čp. 86/7, tehdejší Ferdinandovo nábřeží čp. 86/30. O dva roky později, v roce 1914 se jim narodila dcera Jarmila, budoucí Novotná.

V roce 1928 se manželé rozvedli a Jarmila se odstěhovala na druhou stranu Smíchova do ulice Na Václavce 16. Samotný rozvod byl důsledkem jejich několikaletého odcizení, tou dobou již dva roky Jarmila měla známost s o osmnáct let starším Jaroslavem Preissem (1870–1946), kterému dělala sekretářku.

K jejich sňatku pak došlo až v roce 1936. Preissova první žena Olga byla sestrou herečky

Leopoldy Dostalové, malířky Hany Dostalové a její bratři byli režisér Karel Dostal a dramatik Adolf Dostal, kteří také prožili část svého života na Janáčkově nábřeží.

V roce 1930 nechal Preiss postavit vilu U Mrázovky čp. 1986/17 v tehdejší Mozartově ulici čp. 1986/31, kde uchovával svoji sbírku uměleckých děl a knih. Před válkou byly v jeho domě sestavovány vlády a dosazování či odvolávání šéfové strategických resortů. Zde byla domluvena prezidentská kandidatura Dr. Beneše v roce 1935. V té době se Jarmila Preissová stala dědičkou velkouzenářské firmy Chmel, a.s.

Po válce byl Jaroslav Preiss na nátlak komunistů a za tichého souhlasu prezidenta Edvarda Beneše zatčen a obviněn z kolaborace a vzat do vazby. Jarmila Preissová a její nevlastní dcera Olga Scheinerová usilovali o jeho propuštění nebo alespoň o zmírnění podmínek. Již 1. a 4. června 1945 napsaly dopis paní Haně Benešové a vyličily v něm nepříznivou situaci zadrženého. Až 26. dubna 1946 byl Jaroslav Preiss propuštěn do domácího léčení, což neznamenalo ukončení vyšetřování. Nicméně tři dny po propuštění z vazby 29. dubna 1946 umírá a je pochován na Vyšehradském hřbitově. **23. listopadu téhož roku byla vila Jarmile Preissové znokfiskována, umělecké sbírky byly až na několik výjimek rozkradeny soudruhy komunisty. Dodnes se o rozkradení nesmí vyšetřovat ani pátrat.**

Ovdovělá osmapadesátiletá Jarmila Preissová se poté přestěhovala do ulice U Zvonařky čp. 291/3. Vila přešla do majetku Ředitelství československých dolů. Po svém zvolení v roce 1957 se zde zabydlel například prezident Antonín Novotný. Počátkem 70. let byla vila znovu necitlivě upravena a rozdělena na 6 bytů. V jednom z nich bydlel i nejmocnější muž Husákovy režimu Vasil Biľak, František Pitra, Jan Fojtík nebo Josef Kempný. Po revoluci v roce 1989 přešla vila do správy Prahy 5 nějaký čas zde sídlilo i velvyslanectví Jižní Koreje. V současné době náleží podnikateli Danielu Křetínskému. O dalším osudu Jarmily Preissové se již nic nepodařilo zjistit, bohužel neznáme ani rok jejího skonu.

Ve zkratce.

8.4.26 - Zaměstnanec britského řetězce supermarketů byl propuštěn za to, že v prodejně zabránil zloději v krádeži. Neshoduje se to totiž s firemními zásadami na ochranu zaměstnanců a zákazníků. Bez práce však podle všeho dlouho nezůstane, protože s nabídkou se ihned ozvala konkurenční společnost.

8.4. -Americký viceprezident J. D. Vance se v Budapešti pustil do ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského, který kvůli blokování půjčky EU Kyjevu v březnu pohrozil maďarskému premiérovi Viktoru Orbánovi, že vojákům předá jeho číslo a adresu. To Vance označil za naprosto skandální.

Prezident Petr Pavel hodlá v souladu se svým ústavním postavením stát počátkem července v čele české delegace na summitu Severoatlantické aliance (NATO) v Ankaře. Napsal to ve středu v dopisu adresovaném premiérovi Babišovi, který na webu zveřejnil Pražský hrad. Ministr zahraničních věcí sdělil v reakci na dopis, že Česko by měli zastupovat na summitech činitelé s reálným politickým vlivem. **Umanutost prezidenta začíná působit docela nedůstojně, reaguje Macinka na Pavla**

Pak se nedivte, když jsem alergickéj na komunistické politiky a wokes?

Former New Zealand Prime Minister Jacinda Ardern: **“Free speech is a weapon of war, and censorship is necessary to protect free speech.”**

A Joy Reid : **“Whites cant invent anything and they stole ideas from blacks”!**

<https://www.youtube.com/watch?v=3UoMwWWvPZE>

Anatolij Ščaranskij

V únoru 1986, před čtyřiceti lety, přešlo několik mužů most. - Most Glienicke na hranici Západního Berlína a NDR. Místo, kde se během studené války vyměňovali agenti jako figurky na šachovnici. Tentokrát si Západ vyzvedl matematika a disidenta.

Jmenoval se Anatolij Ščaranskij. Pocházel z Doněcku. Jeho provinění bylo na sovětské poměry těžké: chtěl odejít do Izraele - a říkal to nahlas. Mluvil s novináři o tom, jak se v Sovětském svazu zachází s těmi, kdo chtějí zemi opustit.

V roce 1977 ho zatkla KGB. Obvinění ze špionáže pro CIA - klasika sovětské éry. Třináct let. Izolace. Trestné cely. Hladovky. Gulag.

Později říkal, že tehdy pochopil jednoduchou věc: mohou ovládat vaše tělo. Ale duši jen tehdy, když jim to dovolíte. Aby si udržel rozum, přehrával si v hlavě šachové partie.

Po devíti letech byl vyměněn. Existuje legenda o tom, jak kráčí ke svobodě lehce cikcak - gesto humoru a vzdoru poté, co mu řekli, aby šel rovně.

Do Izraele dorazil jako Natan Šaranský. Z vězně svědomí se stal politik, ministr, předseda Židovské agentury. Devět let v gulagu. Devět let v izraelské politice. Devět let v čele největší židovské nevládní organizace. Sám s nadsázkou říkal, že si někdy nebyl jistý, kde trpěl víc.

V roce 2003 formuloval pravidlo, které dnes známe jako 3D test antisemitismu:

Démonizace.
Dvojitý metr.
Delegitimizace.

Nic složitého. Jen upozornění, že kritika může být někdy něco jiného než kritika. Nešlo mu o její umlčování, spíš o rozlišování. V tom měl zkušenost experta - věděl, jak snadno se jazyk morálky může proměnit v nástroj moci.

Naši vědci.

iDnes - Klasická rajská omáčka je mezi jídly největším znečišťovatelem ovzduší, ukázal to mezinárodní tříletý výzkum, na němž spolupracovali i vědci z Jihočeské univerzity. Mimo jiné odhalili, že při výrobě rajské omáčky vzniká dvakrát více skleníkových plynů než při přípravě řízku s bramborem a sedmkrát víc než u kuřecí směsi s rýží.

Další rána mírovým štváčům

Zajímavosti. Víte, že....

“...mám radši pohled na Francouze, když blíže, než na Rusáka, když tančí. ...a ten pod'obanej Gruzínek (Stalin), mně může vlízt na záda.”
Citace pochází z historiky, kdy si Seifert s

Holanem v roce 1949 zašli na skleničku do pražské vinárny, kde už "skleničkovala" stalinistická literární parta v čele s J. Tauferem, překladatelem Majakovského.

Přisedli si a po nějaký deci Seifert směrem k Tauferovi spustil výše uvedenou citaci. Historika se literární Prahou šířila jak lavina a komouš Taufer si běžel na Seiferta stěžovat na ÚV KSČ...

No, a v Tvorbě pak mladí stalinisté (Štoll a Skála) Seifertovi pěkně naložili. Komouši pak po něm šli, od kriminálu ho zachránil V. Nezval (mimochodem prominentní komouš, ale Seifert byl jeho kámoš z mládí...). Jediný český nositel Nobelovky za literaturu, básník Jaroslav Seifert, odešel o patro výš před 40 lety, 10. 1. 1986.

Věčná sláva Jaroslavu Seifertovi.

Ježdíte na kole, ropa netřeba.

Zdeněk Hrabá

Není ropa, vyřeší to ježdění na kole? Logika výroků některých celebrit mě opravdu nepřestává udivovat.

Přečetl jsem si vyjádření paní herečky Zlatohlávkové v pořadu ČT Události, komentáře týdne. Ta se prý nedostatku ropy nebojí, protože „všichni můžeme víc sportovat a jezdit na kole“. Prý to pomůže i naší mentální činnosti.

Jako cyklista samozřejmě souhlasím, že jízda na kole je prospěšná i zábavná. Ale uvědomuje paní Zlatohlávková, že existuje i něco jako realita, která je barvitější, než tento její růžový optimismus?

Když pominu to, že je to úplný nesmysl, protože na kole fakt vše nepřevezete, pokud nežijete na pár kilometrech čtverečních (nejen tedy politiky na klima-summit nebo klimatické influencery na dovolenou na Bali), tak ropa nejsou jen litry v nádrži. Bez ropy nevyrobíte ani ty pneumatiky, a ani ten asfalt, který někteří tak rádi líjí na cyklostezky. O lécích, hnojivech a dalších kriticky nezbytných věcech ani nemluvě.

A představa, že český průmysl, zemědělství a zásobování „rozšlapeme“ vlastními silami, je vskutku naivní. Pokud dojde ropa, nedojedeme si ani pro ten rohlík – a herecké výkony nás bohužel nenasytí ani neohřejí.

Nadto říkat lidem, že nedostatek surovin je vlastně „fajn příležitost k pohybu“, je sice krásně optimistický přístup, ale zároveň destruktivně naivní.

Svět prostě není jedna velká cyklostezka mezi divadlem a kavárnou.

President chce jet na NATO summit

Petr Horák ze Žižkova podotknul: „*máte pravdu soudruh generál a zasloužilý člen strany jednou nejlepší bojovník proti kapitalismu a teď podle studentů slavný disident nejlepší bojovník proti komunismu který by odpadkovému individu jako Trump nepodal ruku tam bude ta nejlepší vizitka České postsocialistické republiky.*“

*Přijede pán do rekreační chaty a správce ho vítá ve dveřích: „Jste tu tento víkend sám, uděláme všechno, abyste se cítil jako doma!“
Na to pán odpoví: „Proboha, jen to ne! Já si přijel odpočinout.“*

Sudruzi se často likvidují navzájem.

11. dubna 1973 zemřel za podezřelých okolností při autohavárii u Bystřice nad Pernštejnem, podle ústního svědectví měl být odstraněn státní bezpečností, Rudolf Procházka, předválečný funkcionář KSČ a velitel partyzánského oddílu Prokop Holý.

Narodil se 10. dubna 1913 v Nedvědicích. Od roku 1933 působil v KSČ. O rok později byl poprvé stíhán policií za provolávání podvratných hesel. Roku 1937 chtěl odejít do Španělska bojovat proti Francovi, avšak ještě než opustil republiku, byl zadržen policií. V roce 1939 po obsazení Československa Němci odešel do Polska. Po porážce polské armády odešel na východ, kde se ujal jako řidič oblastního sekretáře komunistické strany. V roce 1941, kdy byl Němci napaden Sovětský svaz, se musel opět přesunout. Tentokrát byl společně s evakuačním transportem odvezen do Stalingradské oblasti.

Na podzim roku 1941 vstoupil do Rudé armády. Po projití vojenské školy v Kujbyševě a Moskvě a výsadkářským a partyzánským kurzem bylo rozhodnuto o jeho vyslání na Moravu, kde mu byl svěřen úkol organizovat partyzánský odboj. Vysazen byl 10. září 1943 nedaleko Varšavy. Po kontaktu s místní partyzánskou jednotkou se přesunul na Moravu, do Brna. Poté co se mu v Brně nepodařilo navázat kontakt s odbojem, přemístil se na rodné Nedvědicke. 9 měsíců vysílal z vysílačky umístěné v Albrechticích u Rozsoch. Avšak tu po zátahu gestapa 15. července 1944 ztratil. Poté se rozhodl o rozšíření odbojového spojení mimo Bystřicko. Přes Škodovy závody v Adamově se dostal do Brna. Tu získal například spojení s podzemním odbojem ve Škodovce a Zbrojovce. Členové Prokopa Holého se také angažovali v destruktivní činnosti. Například 14. července 1944 vyřadili trať u maloměřické cementárny na plných 7 hodin. Partyzánský oddíl pod Procházkovým velením uskutečnil celkem 54 partyzánských akcí.

V květnových dnech se Procházka ujal formování bezpečnostních jednotek. Po únoru 1948 se stal náčelníkem osobní ochrany předsedy KSČ a prezidenta ČSR Klementa Gottwalda.

Ta moje manželka je fakt děsná. Na něco se mě zeptá, pak si sama odpoví a pak se se mnou hodinu hádá, že nemám pravdu.

Recept No. 698

Chlupatý chleba

Protože pořád nemám chuť na maso, dnešní oběd jsem vyřešila takto, nám napsala naše čtenářka Vlasta.

Jako dítě jsem nejedla sýry. Na pionýrském táboře mi naučili jíst tvrdý sýr v podobě chlupatého chleba (chleba, máslo, strouhaný sýr) a na skautském táboře mi naučili jíst smažený sýr...

Tvrdý sýr se nastrouhá na jemno, přidá se vejce, drtek strouhanky a v případě potřeby sůl. Kdo má chuť, přidá na nudličky šunku, či jinou uzeninu. Dát na pánev a překlomit chlebem a pak otočit.

Vydavatel, díky tomuto receptu jsem objevil pro sebe nové slovo **Drtek**.

Drtek to je údajně starobylá míra pro něco jako drobky – strouhanka, něco mezi ani málo ani moc a včil mudrý, bral bych to jako hrst.

Führerova dálnice: Jak ukrást silnici a přivlastnit si historii.

Honza Řecký

Silnice postavená před Třetí říší.

Jeden filmový obraz se pevně vryl do kolektivního vědomí: Adolf Hitler, jak odhodlaně zarývá lopatu do země při slavnostním zahájení výstavby první dálnice. Záběry, šířené propagandou, splnily svůj účel. Mýtus, že to byl Führer, kdo dal Německu vysokorychlostní silnice - symbol pokroku a národního obrození - se ukázal jako překvapivě houževnatý. Stále postupuje rodinnými auty projíždějícími po dokonale hladkém německém asfaltu a předává se z generace na generaci jako neměnná pravda. Pravda je však, jak už to tak bývá, mnohem prozaičtější a mnohem méně fotogenická. Nezavání pompézními projevy a třpytem filmových kamer. Voní prachem závodních drah a pragmatismem výmarských byrokratů.

Abychom našli skutečný původ dálnice, musíme se vrátit do roku 1907. V té době se budoucí Führer stále procházel dveřmi vídeňské Akademie výtvarných umění a neúspěšně se pokoušel vyměnit svůj bohémský život za kariéru umělce, zatímco v Německu již v plném proudu pracoval na projektu, který se stal předchůdcem všech dálnic. Nápad nepatřil politikům, ale nadšencům z Automobilclub von Deutschland. Představovali si vybudování dálnice výhradně pro automobily - v té době bizarní nápad, protože po běžných silnicích jezdily auta, koňské povozy, cyklisté a chodci.

Projekt s názvem AVUS (Automobile-Verkehrs- und Übungs-Straße – Automobilová silnice pro provoz a testování) byl koncipován jako hybrid závodní dráhy a zpoplatněné silnice pro soukromá vozidla. Stavba, přerušena první světovou válkou, byla dokončena až v roce 1921. V této době se Hitler již přestěhoval do Mnichova a dělal první kroky v politice, ale jeho vliv na výstavbu silnic v zemi se zhruba vyrovnal jeho vlivu na počasí v Patagonii. AVUS, dva devítikiletrové rovné úseky propojené smyčkami, byly otevřeny za velké slávy. Konaly se zde závody, padaly rychlostní rekordy a pouze mezi závody se mohli za poplatek projet i obyčejní lidé. Nebyla to sice tak docela lidová silnice, jak později troubila nacistická propaganda, ale spíše elitní atrakce, ale principy byly již zavedené: žádné křižovatky, oddělený provoz a speciální povrch.

Kolín nad Rýnem-Bonn: Dálnice, kterou nacisté nechtěli.

Skutečným otcem německé dálnice nebyl Hitler, ale muž, který se později stal jedním z architektů poválečného Německa: Konrad Adenauer. Jakožto primátor Kolína nad Rýnem tento prozíravý a pragmatický politik dokonale chápal, že automobil je budoucností a že město potřebuje moderní dopravní tepnu. Stal se hlavním lobbistou pro výstavbu první plnohodnotné veřejné dálnice na světě, která by spojovala Kolín nad Rýnem a Bonn.

Projekt byl na svou dobu opravdu revoluční. Dvacetkiletrová silnice byla navržena podle všech kánonů, které jsou dnes pro dálnice považovány za standardní: dva jízdní pruhy v každém směru, oddělené zelenou zónou, žádné křižovatky v úrovni terénu, mírné zatáčky a speciální povrch. Slavnostně byla otevřena 6. srpna 1932. Adenauer při přestřižení pásky hrdě prohlásil: „Takhle budou vypadat silnice budoucnosti.“ A měl pravdu.

Nejdokladnějším detailem celého příběhu je, že Hitler měl do nástupu k moci ještě téměř šest měsíců. Mezitím jeho strana, NSDAP, ostře kritizovala projekt kolínského starosty. V Říšském sněmu nacističtí poslanci odsoudili výstavbu dálnice a označili ji za „zbytečný a drahý luxus“ a „dálnici pro bohaté aristokraty a židovské kapitalisty“. Tvrdili, že uprostřed hospodářské krize by se peníze daňových poplatníků neměly utrácet na betonové pásy pro hrstku majitelů aut, ale na podporu farmářů a dělníků. V roce 1930 nacistická frakce jednomyslně hlasovala proti podobnému projektu výstavby dálnice Hamburk-Frankfurt-Basilej. Ironií historie je, že jen o několik let

později ti sami lidé s kamennou tváří prohlašovali, že myšlenka dálnice byla jejich brilantním nápadem, předurčeným k záchraně národa.

Velký obrat: Jak se z odpůrců stát Otcí zakladatelé.

30. ledna 1933 se Adolf Hitler stal říšským kancléřem. Jeho rétorika se téměř okamžitě proměnila v ohromující salto. Dálnice pro bohaté, které byly ještě včera symbolem úpadku buržoazie, se náhle staly „Führerovými dálnicemi“, posvátným projektem národního významu. Hitler s neomylným smyslem pro propagandu okamžitě rozpoznal potenciál, který myšlenka dálnic skrývala. Chápal, že se nejedná jen o infrastrukturní projekt, ale o mocný symbol - symbol modernizace, národní jednoty, překonání krize a nezdolné vůle nového režimu.

Již v únoru 1933 na berlínském autosalonu oznámil zahájení grandiózního programu výstavby silnic. Adenauerův projekt mezi Kolínem nad Rýnem a Bonnem byl nacistickým režimem mimochodem okamžitě degradován z „dálnice“ na pouhou „provinční silnici“, aby se nezkazil krásný příběh první opravdové dálnice, kterou položil Führer. Za realizaci ambiciózního plánu byl jmenován inženýr Fritz Todt, který získal prakticky neomezené pravomoci a zdroje.

Propagandistická mašinérie byla v plném proudu a slavnostní ceremoniál zahájení výstavby úseku Frankfurt-Darmstadt 23. září 1933 byl zinscenován s hollywoodskou velkolepostí. Tisíce lidí, vlajky se svastikou, pochodující mladíci a samozřejmě vrcholný okamžik - kdy Führer osobně zvedl lopatu. Tento obraz se stal ikonou a následovalo nespočet plakátů, filmů a článků, které vychvalovaly „projekty století“. Veřejnost byla přesvědčena, že dálnice nejsou jen silnice, ale umělecká díla, harmonicky začleněná do německé krajiny, konkrétní ztělesnění jednoty krve a půdy.

Pro projekt existovala dvě oficiální ospravedlnění, která se při bližším zkoumání ukážou jako značně přehnaná. Prvním byl boj proti nezaměstnanosti. Nacisté tvrdili, že výstavba zaměstná 600 000 Němců. Ve skutečnosti na vrcholu výstavby v roce 1936 na staveništi nepracovalo více než 125 000 lidí. I když to mělo jistý ekonomický dopad, byl nesrovnatelný s dopadem probíhajícího programu přezbrojování a zavedení všeobecné branné povinnosti, které se stalo hlavním lékem na nezaměstnanost. Druhým ospravedlněním byla vojenská strategie. Mýtus, že dálnice byly postaveny pro rychlý přesun tankových divízi, přetrvává. Samotná armáda však k této myšlence přistupovala skepticky. Dálnice s četnými mosty a viadukty byly extrémně zranitelné vůči leteckým úderům a jejich mírné svahy a zatáčky, určené pro osobní automobily, nebyly vždy vhodné pro těžká pásová vozidla. Wehrmacht dával přednost železnicím pro přepravu vojsk, neboť byly spolehlivější a efektivnější. Hlavní hodnota dálnic tedy nebyla ani vojenská, ani ekonomická, ale ideologická. Byla to nejdražší a nejdelší reklamní kampaň v historii Třetí říše.

Beton, ocel a lidské zdroje: mýty a realita stavebnictví století.

Je nepopiratelné, že projekt Reichsautobahn byl z inženýrského hlediska skutečným průlomem. Němečtí inženýři v čele s Todtem zdokonalili myšlenky stanovené ve Výmarské republice. Vyvinuli standardy, které se dodnes používají při stavbě silnic.

Víceúrovňové mimoúrovňové křižovatky, slavné mimoúrovňové křižovatky „čtyřlístek“, se staly německou inovací. Obrovská pozornost byla věnována nejen funkčnosti, ale i estetice. Silnice nebyly navrženy pouze jako přímé linie, ale elegantně zakřivené, splývající s terénem. Mosty a viadukty nebyly navrženy pouze jako utilitární stavby, ale jako architektonická mistrovská díla. Podél silnic byly vysazeny speciální druhy trávy a keřů, aby se vytvořil pocit harmonie s přírodou.

Propagandistické filmy té doby vykreslovaly idylický obraz: svalnatí, blondatí dělníci s úsměvem na tváři a písní na rtech, kteří společně pracují na dosažení velkých věcí pro slávu národa. Realita byla samozřejmě jiná. Pracovní podmínky na stavbách byly

drsné, dělníci ještě dlouho vzpomínali na obrovské bolesti zad a mzdy na stavbě byly směšně nízké. Ale dokud v Německu byly miliony nezaměstnaných ochotných přijmout jakoukoli práci, nebyla o dostatek pracovních sil nouze. Nemluvě o tom, že odmítnout pracovat na dálnici znamenalo obrovské riziko, protože dělník mohl skončit v koncentračním táboře jako odmítač práce a asociál.

Za fasádou technologického pokroku a přírodní harmonie se však skrývala temnější stránka projektu. Jak se země stále více ponořovala do příprav na velké předělení světa, situace na stavbách se měnila. Válečná ekonomika si vyžadovala stále více rukou pro své ocelářské potřeby a dálnice ustupovaly do pozadí. Stavba se zpomalila a její hnací síla stále více pocházela ze zdrojů, které nevyžadovaly pracovní smlouvy. Ruce, které stavěly mosty a pokládaly beton, patřily stále méně svobodným pánům a stále více těm, kteří pracovali na rozkaz, nikoli z vlastní svobodné vůle. Tento lidský tok, řízený drsnou logikou režimu, se stal rubem grandiózního projektu. Velký stavební projekt, který začal jako hymna na národní jednotu, nakonec odhalil chladnou mechaniku systému, v němž se jednotlivci stali pouhými anonymními ozubenými kolečky ve státním aparátu.

Dědictví: Silnice, které přežily své tvůrce.

Do roku 1943 se výstavba dálnic téměř úplně zastavila. Veškeré zdroje byly věnovány válečnému úsilí. V tomto okamžiku bylo postaveno přibližně 3 900 kilometrů silnic - impozantní číslo, ale zdaleka nedosahovalo Hitlerových ambiciózních plánů na síť o délce 14 000 kilometrů. Válka zanechala na dálnicích jizvy: mnoho mostů bylo vyhozeno do povětří a vozovky byly poškozeny bombardováním. Na konci války nacistické dálnice nakonec armádě skutečně posloužily, ale trochu jinak, než jejich tvůrci zamýšlely. Po dálnicích do zajetí napochodovaly miliony německých vojáků, pro které válka skončila.

Po pádu Třetí říše se dálnice staly jedním z jejich nejviditelnějších a nejkontroverznějších odkazů. V rozděleném Německu se ocitly na opačných stranách železné opony. V západním Německu byly rychle obnoveny a aktivně rozšiřovány a staly se symbolem německého hospodářského zázraku. V NDR se s nimi zacházelo vlažně, dávalo se přednost rozvoji železnic a mnoho úseků zůstalo po celá desetiletí ve stejném stavu, v jakém byly postaveny za nacistů.

Dnes se znovusjednocené Německo pyšní jednou z nejhustších a nejkvalitnějších dálničních sítí na světě s celkovou délkou přes 13 000 kilometrů. A přibližně čtvrtina této sítě stále spočívá na základech položených ve 30. letech 20. století. Tyto silnice přežily své tvůrce i režim, který je vytvořil. Staly se nedílnou součástí moderního Německa, symbolem mobility a svobody.

A když další rodina, spěchající na dovolenou, začne mluvit o tom, že „Hitler byl sice padouch, ale postavil dobré silnice“, jen to potvrzuje, jak účinná je propaganda a jak krátká je lidská paměť. Nápad na dálnici nebyl nacistický, prostě ho s cynickým pragmatismem ukradli, nafoukli do gigantických rozměrů a zneužili pro své vlastní účely. Silnice sama o sobě je jen beton a asfalt a nemůže být dobrá ani špatná. Příběh jejího vzniku je však jasným příkladem toho, jak snadno lze fakta nahradit chytlavým mýtem a jak velké inženýrské úspěchy mohou sloužit nejen pokroku, ale i nelidské ideologii.

Tak bych se spíše přidal k tomu "že „Hitler byl sice padouch, ale postavil dobré silnice" což je v podstatě pravda.

Na příklad za války postavili Němci kus dálnice začínající v Praze-Kobylisích, prez Horní / Dolní Chabry a Zdiby kde to končí na kruhovém objezdu "tzv. "Kolotoc" kde byla uprostřed benzinova pumpa. Dálnice měla pokračovat prez Klicany do Drazdan . Stejná jako najdete v Německu cestou na Drazdany, 4 pruhy betonové s oddělené travníkem. Zadny asphalt, a do dnes to drncí od pneumatik prejizdející mezeru mezi jednotlivými betonovými ctverci.

Strach jako nástroj moci.

Jeden StB přechytračil, jiný žil s výčitkami svědomí

Jakýsi Kroc idnes duben 2026

Skončíte v kriminále. Co vaše rodina?“ Výhrůžky, manipulace i psychologický nátlak. Tak vypadala běžná praxe Státní bezpečnosti (StB) při verbování spolupracovníků ještě na konci osmdesátých let. Někteří odolali, jiní podlehli. A téměř všichni si z těchto setkání odnesli strach, který nezmizel ani po letech. Text vznikl ve spolupráci s Paměti národa.

Skončíte v kriminále. Co vaše rodina?“ Výhrůžky, manipulace i psychologický nátlak. Tak vypadala běžná praxe Státní bezpečnosti (StB) při verbování spolupracovníků ještě na konci osmdesátých let. Někteří odolali, jiní podlehli. A téměř všichni si z těchto setkání odnesli strach, který nezmizel ani po letech. Text vznikl ve spolupráci s Paměti národa.

Skončíte v kriminále. Co vaše rodina?“ Výhrůžky, manipulace i psychologický nátlak. Tak vypadala běžná praxe Státní bezpečnosti (StB) při verbování spolupracovníků ještě na konci osmdesátých let. Někteří odolali, jiní podlehli. A téměř všichni si z těchto setkání odnesli strach, který nezmizel ani po letech. Text vznikl ve spolupráci s Paměti národa.

Státní bezpečnost pak Řehana nechala na pokoji a nikdy ho už nekontaktovala. Tak jako jiným se i jemu vyplatilo projevit rozhodnost a sebevědomí. Právě ty se ale tváří v tvář represivním složkám totalitního systému nacházely jen obtížně. Mafiánské praktiky, psychologický nátlak, výhrůžky, vydírání i násilí – to vše patřilo k běžným praktikám komunistické státní policie.

Kriminál, blázinec nebo konec na dně Macochy

Své o tom ví také Vladimír Kříž, kterého StB sledovala od konce sedmdesátých let kvůli jeho kontaktům se zahraničím a s cizími diplomaty na našem území. V roce 1984 mu odebrali pas a brzy poté si pro něj přijeli tři tajní. „Sebrali mě a autem odvezli do hlubokého lesa k Brnu, myslím si, že to bylo někde u Macochy, protože v tom lese zastavili a dosti ošklivě mi vyhrožovali. Nutili mě ke spolupráci a řekli, že si mám vybrat mezi kriminálem, blázinem, a padlo dokonce i to, že mě hodí do Macochy,“ vzpomínal.

Kříž tehdy v lese závazek ke spolupráci pod nátlakem podepsal. S myšlenkou na Fausta, který podle pověsti upsal svou duši ďáblu – a také na Švejka – se ale rozhodl estébáky přechytračit. Prohlásil, že za svůj podpis také něco chce: aby mu vrátili pas a mohl s manželkou odjet na dovolenou do Rumunska. „Chvíli se radili a říkali: „No, tak to můžete, do Rumunska můžete, tam nám neutečete.““

Po této strašidelné zkušenosti už Kříž v Československu nehodlal zůstat ani o den déle, než bylo nutné. Udavačem se stát nemínil. „Chtěli by po mně, abych pro ně něco udělal, já bych to neudělal a asi bych dopadl velmi špatně. Měl jsem jen dvě možnosti. Utéct, nebo se nechat zavřít,“ vysvětloval. „Dorazil jsem domů, řekl jsem ženě, ať mi udělá silný kafe a že odjíždíme.“

Neváhal a s manželkou vyrazil do Rumunska. Odtamtud pak překročili hranice do Jugoslávie. Neobešlo se to bez dramatické honičky, dvoutýdenního pobytu v jugoslávském vězení a osmi měsíců v uprchlickém táboře v Rakousku. Nakonec se ale dostali do USA.

„Zlý a hodný estébák“

Ne každý byl však ochoten všeho se vzdát a vše opustit. Kdo chtěl vystudovat nebo si udržet „lepší“ zaměstnání, tomu se manévrovací prostor značně zužoval. Třeba kněz Alois Kánský, jehož se StB snažila naverbovat už od jeho nástupu na teologickou fakultu v roce 1973, si podle svých slov nedokázal představit, co by dělal, pokud by přišel o státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. „Jako kněze by mě nenechali učit, nemohl bych dělat vůbec nic, jenom fyzické práce, a tehdy jsem ještě vypadal jinak, byl jsem slabý. Jasně, že lidi by se mě ujali, ale tak jsem tehdy neuvažoval. Prostě jsem měl obavy.“

Po dvou letech zpracovávání tak estébákům podepsal zdánlivě nevinně formulovaný závazek ke spolupráci. Zhruba řečeno prohlášení, že bude chránit zájmy socialistické vlasti – a v případě, že by se dozvěděl o jejím ohrožení, bude informovat příslušné orgány.

Samozřejmě ale věděl, co to znamená. „Měl jsem z toho mindrák jako každý, kdo to udělal,“ přiznával po letech. „Omluva pro to není, omluvou snad může být, že když je vám devatenáct, tak se na život díváte trochu jinak. A když vám říkají, že maminka by mohla být zachráněna, že mají nové léky...“

Tajná policie totiž používala vedle biče i onen pověstný cukr. U výsledků se obvykle střídali přinejmenším dva estébáci: „zlý“, který vyhrožoval, a „hodný“, který vydírání doplňoval bájením o tom, co vše by mohlo být, pokud se dotyčný podvolí – a v Kánského případě rozdmýčával naději, že svým podpisem pomůže těžce nemocné mamince.

Tu ale nakonec nezachránil, žádné nové léky nedostala, zato se pak roky trápil. Začal se stranit společností, záměrně přerušil styky s lidmi, kteří policii zajímali – třeba s disidentem a knězem bez souhlasu Václavem Malým. „Když jsem byl někde zvaný, nešel jsem. Ve vědomí toho, že pak nebudu mít co říct,“ vzpomínal Kánský.

Byť se nepřestal vídat s Tomášem Halíkem a estébáci se ho na něj opakovaně vyptávali, nikdy se od něho nedozvěděli, že Halík je tajně vysvěcený kněz. Tak jako i jiní v podobné situaci se snažil nesdělovat příslušníkům nic podstatného. Ti ale dokázali využít i zdánlivě nepodstatných poznatků pro zastrašování ostatních.

Kněz Kánský se po sametové revoluci za svou spolupráci s StB veřejně omluvil. Těžké chvíle prožil v roce 1991, kdy vyšlo najevo, že byl agentem. „Celá léta lidem něco říkáte, oni si vás váží a věří vám – a teď tohle. Přemýšlel jsem skutečně o všem včetně toho, že skončím se životem. Byl jsem sám. Ale vzchopil jsem se, pomodlil a v neděli jsem to pak řekl na všech bohoslužbách. Provázel jsem to větou, že jestli jsem někomu ublížil, ať se mi přihlásí. Nikdo se nepřihlásil,“ vyprávěl po letech.

Podobně trpké okamžiky prožil i Jiří Imlauf, kterého StB dotlačila ke spolupráci v roce 1988, poté co ho vyslyšela kvůli účasti na vzpomínkové akci u zdi Johna Lennona v Praze. Bylo mu dvaadvacet a studoval pedagogickou fakultu v Ústí nad Labem, estébáci ho zlomili výhrůžkou, že dokážou zařídit, aby ho ze školy vyhodili. Když závazek ke spolupráci podepisoval, uvědomoval si podle svých slov, že dělá něco, co dělat nemá.

Když pak o rok později vypukla sametová revoluce, cítil se podle svých slov strašně: „Nevstupoval jsem v žádné angažmá, protože

jsem věděl, co mám za sebou. Jen jsem pořád doufal, že už je to minulost,“ popisoval Imlauf. Počátkem devadesátých let se jeho přátelé dozvěděli, že je evidován jako tajný spolupracovník. Zpětně mu připadalo nepochopitelné, že se upsal represivním orgánům kvůli studiu, které ho navíc vůbec nebavilo. „Byl to mix nejrůznějších vlivů. Od toho, že rodiče trvali na tom, že musím studovat, přes povahové rysy až po naivní pocit, že to dokážu nějak uhrát.“ Byť se Imlauf své viny nezříká, podle svých slov vyrůstal ve spíše konformním prostředí, kde se o politice nemluvalo. Neznal underground, netušil prý, že „někde hrají lidé a při tom na ně vlnou policajti“. Na policejní nátlak tak nebyl vůbec připravený.

V tomto smyslu měli lidé z undergroundu určitou „výhodu“ – byť mnohdy pochopitelně draze vykoupenou. Ve svých postojích měli většinou jasno a předem věděli, co čekat od výsledku nebo jak nejlépe nátlaku čelit. Ve známém disidentském bytě Němcových v pražské Ječné ulici mohl poměru neznalý člověk získat poučení, že nejlepší zpravidla bývá u výsledku pokud možno vůbec nevypovídat.

„Jestli jsi fízl, vypadni“

Ani nevypovídání však pochopitelně nutně neznamenalo záchranu. V prostředí disentu a undergroundu se pohyboval i Josef Rössler zvaný Bobeš, člen několika hudebních kapel a častý návštěvník bytu v Ječné. V roce 1976 StB odposlechla jeho telefonát do Ječné a při následné domovní prohlídce u něho našla marihuanu. Výslech trval celý den, chtěli po něm spolupráci, jinak že případ předají kriminále. „Já jsem byl za celý den úplně mimo, tak jsem jim to podepsal.“ Jakmile se venku ale trochu vzpamatoval, došlo mu, jaké může mít celá věc následky. Z Bartolomějské šel tedy do Ječné a se vším se svěřil Daně Němcové. Společně našli řešení: Josef o svém podpisu musí říct všem svým známým. To se jistě donese i estébákům – a uvidí se.

„Byla to jediná možnost, jak se z toho dostat. V podstatě jsem to udělal velice dobře,“ hodnotil z odstupu let. V následujícím půlroce ho jeho „styčný“ estébák několikrát telefonicky sháněl, on se ale vždy vymluvil, že nemůže přijít. Pak StB zjistila, že se totálně dekonspiroval, a v podstatě mu dala pokoj. „Byl jsem ale v té době úplně hotovej. Ten rok byl šílený. Dostal jsem z toho žaludeční vřed,“ vzpomínal Bobeš.

Měl obavy ze zatčení jako pomsty estébáků. „Každé zazvonění telefonu nebo nečekaná návštěva ve mně vzbuzovala hrůzu.“ Nepříjemné bylo i to, že stín pochybnosti na něm ulpíval i v očích jeho přátel. „Někteří mi nevěřili a byl jsem napůl vyvrhel,“ říkal. „V té době se zrovna z kriminálu vrátil Magor, vím, že jsem byl v Ječné, čekalo se, až ho někdo přiveze, a přišla ke mně Věra Jirousová a říkala mi: „Jestli seš teda fízl, tak se seber a vypadni. Jestli ne, tak tady můžeš zůstat.“ Tak jsem zůstal.“

StB pak sice splnila svou výhrůžku a předala jeho případ kriminální policii – Rössler musel k výsledku kvůli držení drog – ale ukázalo se, že „tráva“ byla neškodná, a kriminalisté navíc prý estébáky „moc nemuseli“, vzpomínal na ukončení trestního stíhání dodnes aktivní undergroundový muzikant.

Zdroj: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/stb-statni-bezpecnost-spoluprace-komunismus-udavani-pamet-naroda.A260323_082236_domaci_ikro

Mlýny melou...

Na obrázku vidíte ženu, která se stala symbolem trpělivé práce sovětské tajné policie KGB - Antonina Makarovna Makarovová (po válce se vdala a přijala příjmení manželů Ginzburgová) která sloužila Němcům za války a povraždila stovky lidí včetně žen a dětí. Po válce se schovala a žila nepoznána. Pátrání po ní se vleklo 30 let. Jak vzpomínal vyšetřovatel KGB Pjotr Golovačev, který byl zodpovědný za hledání nacistických zločinců, případ se „dědil z generace na generaci“. Pravidelně byl archivován, aby byl znovu otevřen po dopadení dalšího kolaboranta. Až v roce 1978 se na vyšetřovatele usmálo štěstí a oni ji dopadli. Vyšetřovatelé se zpočátku obávali, že spáchá sebevraždu, a tak jí do cely přidělili ženu dohlížitelku tzv. "kvočnu". Ta pak vzpomínala, že Ginzburgová se chovala velmi klidně a byla si jistá, že dostane maximální trest tři roky, a to jak kvůli svému věku, tak i době události. Dokonce si po odpykání trestu plánovala život. Litovala, že musela změnit práci a bydliště. Jaký pro ní musel být šok, když soudce Ivan Bobrakov ji odsoudil za vraždu 168, jejich smrt z rukou Makarové šlo hodnověrně prokázat, k trestu smrti. Byla zastřelena roku 1979 poté co byly zamítnuté její žádosti o milost a stejně tak žádosti západních lidskoprávních organizací. Vyšetřovatel KGB Leonid Savoskin považoval Makarovovou za velmi krutou ženu. "KGB pracuje trpělivě. Máme čas." (V jiné verzi citátu: "Máme na to veškerý čas světa.") Jurij Andropov, šéf KGB. "KGB, jak říká můj přítel, nezapomíná nic. Může odpustit, ale nezapomíná." Leonid Vladimirovič Šebaršin, šéf KGB.

KDO BY V ČESKU NEZNAL JMÉNO RUDOLF JELÍNEK

Asi nemusíme příliš představovat. Rudolf Jelínek, slavný podnikatel, jehož jméno nese vizovická firma na výrobu destilátů. Možná však nevíte, že také on byl židovského původu a během 2. světové války prošel Terezínem.

Rudolf Jelínek se narodil 20. června 1892 ve Vizovicích do židovské rodiny majitele jedné z tamních pálenic. Spolu s bratrem Vladimírem (celkem měl sourozenců 5) převzal rodinný podnik od otce v roce 1919 a po několika letech společného podniku se osamostatnil a založil vlastní firmu pod názvem „Rudolf Jelínek“.

V tomto životním období založil Rudolf Jelínek také rodinu: v roce 1920 se oženil s Irenou Müllerovou, dcerou sládky pivovaru ve Valašských Kloboukách, a narodili se jim synové Zdeněk a Jiří.

Ve 30. letech se podnikání Rudolfa Jelínka dále úspěšně rozvíjelo, až do příchodu německých nacistů do Československa. V roce 1940 byl donucen firmu do německých rukou prodat. Pokus vystěhovat se do Spojených států rodině nevyšel a

tak přišla v lednu roku 1943 deportace do židovského ghetta v Terezíně.

V Terezíně strávil téměř dva roky, bohužel však, 29. září 1944 byl i on oddeportován do Osvětimi, kde byl zavražděn. V Osvětimi byla zabita také jeho manželka Irena, z Terezína byla odvléčena transportem ze 4. října roku 1944. Synové holocaust přežili, ale Zdeněk již v roce 1946 zemřel na neléčenou tuberkulózu.

Dědicovi firmy Jiřímu Jelínkovi byla firma v roce 1948 znárodněna a on sám se v roce 1949 vystěhoval do Izraele. Žil potom také v Kanadě a od roku 1984 v Karolině v USA, kde v roce 1990 zemřel.

Eurounijní cenzura, propaganda a špiclování

Benjamin Kuras 2026

O cenzuře „nesprávných“ médií prováděné Evropskou unií se toho už hezkých pár řádek napsalo a ještě chvíli bude psát, než bruselský komisariát ty dezinformátory umlčí zcela. Její vylepšování a zdokonalování nemá hranice a překonává lidskou představitost. Už kdekomu povědomé jsou bruselské slogany typu „digitální bezpečnost“, „evropské hodnoty“, „odolnost demokracie“. U té nejlepší z nich – „obrana naší demokracie před dezinformacemi“ – si všimějme toho slůvka „naší“. Nejde přece o nějakou demokracii pro všechny, jen o tu jejich.

O všudypřítomnosti informační správnosti usilují zákony jako „Digital Services Act“ a jejich technologické lapáky zvané „Chat Control“ a „Democracy Shield“ loví ohrožovatele té lepší svobody slova. Viz Muskovu platformu X, od níž EU vymáhá pokutu 120 milionů eur. Nějak si na ty své hračky vydělat musí, z daní Evropanů to už neutáhne.

Méně povšimnutí se dostává dodatečným cenzurním nástrojům, jaké si vydávají některé členské státy pokládající bruselskou cenzuru za nedostatečnou. Tak třeba v Německu ještě přísnější regulaci a případně zákaz médií „oponujících a nepřátelských demokracii“ navrhuje premiér Schleswig-Holsteinska Daniel Günther z (rádoby ještě pravicové) strany CDU. S vysvětlením, že „nezakročí-li se proti excesům, německý politický systém bude za deset let k nepoznání“.

Nový „Zákon transparentnosti politické reklamy“ umožňuje státním agentům vstup do redakcí a digitálních platforem bez soudního příkazu „zkontrolovat pravdivost údajů“. Ministerstvo vnitra navrhuje „Modernizaci federálního policejního zákona“, který by policii dovolil občanům do počítačů a mobilů instalovat software přezdívaný „státní Trojan“, které nahrává šifrované konverzace, kopíruje uložené soubory a sleduje digitální činnost v reálném čase.

Za vyjádření nesprávných názorů on-line bylo už policejně stíháno okolo 3 500 osob. (I když pořád ještě mateřská školka proti britským 12 tisícům).

Možnosti mediální propagace byla zbavena berlínská Bibliotéka konzervatismu, která od roku 2012 shromáždila 35 tisíc titulů konzervativních publikací a sloužila jako užitečný referenční zdroj akademikům, politikům a novinářům a pořadatel přednášek a symposií. Nikdo ji sice nezavírá, ale nebude běžně k nalezení na internetu, neboť byla vyloučena z knihovenské sítě Gemeinsamer Bibliothekesverbund.

Ve Francii se parlamentní levice pokouší prosadit zákaz aplikace „mafrance.app“, která mapuje

ekonomickou, politickou a bezpečnostní situaci jednotlivých obcí a okresů Francie: statistiky drogových problémů, krádeží a znásilnění, etnické složení, procenta imigrace, míry islamizace a obecné „défrancisation“ čili „odfrancouzštění“. Sestavené jsou z oficiálních informací převzatých ze státních úřadů. Sledují je statisíce vstupů, včetně třeba realitních agentur.

Dokonce ani pravicová vláda Itálie nedokázala (nebo se neobtěžovala) zastavit cenzurní zásah státního komunikačního regulátora AGCOM proti internetové globální infrastruktuře Cloudflare, s použitím kontrolního systému Piracy Shield. Ten měl podle původního nastavení odhalovat krádeže copyrightu. Jenže jeho algoritmy se rozřádily na všechny strany a od zavedení v roce 2024 zablokovaly 65 tisíc domén. Cloudflare to jeho řádění odskákal s pokutou 14,2 milionů eur (1% roční globální tržby) za to, že „nefiltroval svůj provoz DNS“, třebaže se snažil vysvětlit, že filtrování by narušilo miliardu běžných legálních komunikací.

Na jedné straně cenzura a pokuty, na druhé podpora a granty. Pro ta média správná a oddaná, ochotná a vycvičená kroutit fakta podle bruselského „narrativu“. Že Evropská Komise financuje „mocný komplex nevládních organizací a většiny liberálních a levicových médií a takzvaných fact-checkers“ odhalil loni v létě maďarský europoslanec Csaba Dömötör zastupující think-tank poslaneckého klubu Patrioti pro Evropu. Zadáním této sítě je posilovat obraz správnosti a záhodnosti unijní politiky a zároveň degradovat image národně konzervativních stran, hnutí, politiků a médií.

Dömötörův think-tank vytvořil webstránku „ngotransparency.eu“ s databází, která vystopovává, kolik která NGO neziskovka nebo médium od EU dostává. Zjišťuje, že prakticky všechny neziskovky a média propagující politiku EU a atakující národní konzervativce dostávají finanční příspěvky z Bruselu. Obzvláště nápadné ty příspěvky byly v dobách voleb, eurounijních i národních. Na výplatní pásce EU jsou i řečníci a lobbisté zvaní do europarlamentu prezentovat eurounijní propagandu. Ze zatím ještě nekompletních dat sestavených z oficiálních bruselských informací mu vychází, že od roku 2019 Komise vystavila 37 tisíc smluv v celkové hodnotě 17 miliard eur. Z toho nejméně 80 milionů ročně jde přímo „správným“ médiím. Která jsou to u nás, by někomu možná stálo za investigativní čmouchání.

Aby se všem těm cenzorům a vymazatelům chybných narativů co nejsnadněji pracovalo, trocha našich peněz odevzdávaných na daních směřuje do výroby špehovacích zařízení. Oněch „státních Trojanů“. Zjišťují to novináři a Ministerstvo spravedlnosti v Itálii, která se zařadila mezi její špičkové světové výrobce, a kde je státní prokurátoři jen v roce 2023 použili na sledování 4 320 občanů. Nepochybně užitečné na teroristy, drogové pašeráky a sexuální násilníky. Na novináře už mň.

Že je to jen příslovečná a celoevropská špička ledovce, na to můžeme vzít jed. Kolik milionů se z kapes daňových poplatníků přispívá na jejich výrobu a kdo všechno a proti komu je používá, se teprve začíná „investigovat“. Kolik se toho nakonec vyinvestuje, než je budeme mít všichni do mobilů a počítačů nevědomky naládovaný a neinvestovatelný, asi nedokáže uhádnout nikdo.

Psáno pro měsíčník TO.

CO BUDE

Volume 6 Issue 008 (698)

MUSÍME SI POMÁHAT

Máj– květen

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou neděli o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svátá Omša Každou štvrtú nedělu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala přístupná pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevřen: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• Pátek: 17:00–20:00 a • Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)
• Neděle: 12:00–15:00

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informace najdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři

chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024, — 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedělu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 19.dubna Léta Páně 2026

CTK 12.4.2026 - Prezident zkritizoval Trumpa v rámci vysílání živého podcastu Ptám se já Seznam Zpráv, kterého se ve středu v aule Právnické fakulty účastnila taktéž bývalá slovenská prezidentka Zuzana Čaputová.

Ministerstvo zahraničních věcí se v nedělním oficiálním prohlášení distancovalo od slov českého prezidenta Petra Pavla na adresu jeho amerického protějšku Donalda Trumpa. Pavel během středeční debaty na půdě Právnické fakulty Univerzity Karlovy mimo jiné uvedl, že americký prezident udělal pro snížení důvěryhodnosti NATO za poslední týdny více než ruský vůdce Vladimir Putin za několik let. Podle ministerstva zahraničí prezidentovy výroky nepředstavují oficiální pozici vlády České republiky.

PREZIDENTSKÝ PUČ

Milan Knizak.cz . 9.4.2026

Opovázlivost prezidenta republiky je druhem prezidentského puče. Porušuje ústavu, křičí po její flexibilitě pokud se mu to hodí, v opačném případě za její zachování.

Jeho snahy změnit náš parlamentní systém, vycházejí z jeho minulosti bolševického oficíra. Je to pokus o porušování našeho ústavního systému, snaha o prezidentský systém, který u nás nemáme a nechceme mít. Usurpuje si "právo na pravdu" a nestydí se vyzívat národ k demonstracím.

V žádném případě není prezidentem všech i když dělá všechno, aby se davu zalíbil. Český prezident nemá bojovat o moc, ale smířovat protivníky ... Stydím se za něho

Vydavatel: Podle mne spíše poslouchá, co mu pan Koláč či Kolář nařídí.

Uganda

13.4.2026-Turecko by Ugandě mělo zaplatit miliardu dolarů a mně poslat tu nejkrásnější nevěstu. Prohlásil to vrchní velitel armády Muhoozi Kainerugaba, jenž je synem ugandského prezidenta Yoweriho Museveniho.

Tvrdí, že Turecko vydělává na boji ugandských sil proti teroristické skupině Aš-Šabáb v Somálsku. Prohlásil též, že pošle 100 tisíc vojáků na pomoc Izrael a chlubil se, že Írán proti nim nemá šanci.

https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/uganda-turecko-kainerugaba-somalsko-iran-izrael-valka-as-sabab.A260412_111328_zahranicni_jhr

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$99.99 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

VI. B - \$100.00

a - \$5.00

Oceňovaná a slavná Loutkářka

Lenka Muchová

Vás zve na již tradiční večer oslav narození W. Shakespeara

WILL DO

DATE: Sunday 26 April 2026

TIME: 3:00pm – 7:00pm

Shakespeare Hotel, 200 Devonshire Street, Surry Hills NSW 2010

Dining Room 1: Lenka's Puppets

Bar Room 3: Green Room,

Též úžasné vystoupení kouzelníka a mima

Desmonda & Dave

dvd2u videos to the street

EVENT TICKETS: \$20

Těšíme se na Vás!!!

Básník Theodor Adalbert Rosenfeld

alias T. R. Field alias Bohdan Vojtěch Šumavanský
*23. duben 1891, Praha †4. srpen 1969, Praha

Před sto třiceti a pěti lety se narodil český satirický básník Theodor Adalbert Rosenfeld, který byl svého času známá postava pražské bohémy s mimořádným jazykovým nadáním, jehož mnohé popěvky a rýmy zlidověly. V roce 1923 si jméno úředně změnilo na Bohdan Vojtěch Šumavanský.

Mezi štamgasty v pražských hospůdkách málokdy scházel a býval i tam, kde „vévodili“ Hašek, Longen, Kuděj, Sauer a další vyznavači nového žití. Field poděloval přátele rozmarnými a satirickými verši, jež psal na tácky, ubrousky, noviny, prostě co měl po ruce a když upadly, nechal je ležet. Stovky veršů vzlétly a zemřely jako jepice, ale neméně jich kolovalo jako lidové popěvky:

"Na úpatí Sněžky
potkal jsem tři ježky
všichni tři šli pěšky
život je holt těžký."

Podobně se v Praze rozšířilo rčení: „Každé ajta má své alébrž.“

Nejstarším známým Fieldovým rukopisem je Prapršeno (1914), groteskní mystifikační slovník, v němž jsou pomocí zaumného jazyka psaných hesel poprvé představeny postavy Krhůtů a bůh kanálů Lomikel. Ve třicátých letech letech minulého století vydal tři básnické sbírky pod literárním pseudonymem T. R. Field. Kosočtverce na ohradách (1930), Kruhy pod očima (1933) a Lomikel na dlásnech (1937).

BLÁZINEC (Orbis bis Pictus)

Na kopečku blázinec,
pod kopečkem hambinec
a uprostřed na stráni
zdravým hrana vyzvání!

BÁSNIK A KLOBÁSNIK

Švarná dcera klobásníka
zažrala se do básníka.
On však lepšího je gusta,
zažral by se spíš do buřta!

ZROZENÍ JEŽKA

Bez jediné jehlice
bříza k nebi trčí.
Proto není ježice
břeží, nýbrž smrčí,
ač se o tom v slovníce
Trávníčkově mlčí.
Tak hned naše ježice
byla smrčí velice,
a když na jaře nám slehla,
synáček byl samá jehla.

STUDUJÍCÍ MARXISMU-LENINISMU

Marxismu jsem pilný záček,
vadí mi v něm jen ten háček,
že po každém školení
následuje skolení!

Nemluv pravdu v říši klamu
sic ti nabouchají tlamu.
Nechceš-li být terčem šikan,
zapři vše a lži jak cikán.

Píšeš-li, dbej toho hlavně,
aby ti pero psalo správně!
Pravopis je nade všecko!
Proto vědět má i děcko,
že se ryba píše v češtině
s tvrdým y — a s měkkým v němčině!
Osyka se psalo v době dávné
s tvrdým y, dnes měkké i je správné.
Přesto však když namítne ti
tvoje děvče hrdé,
že co bylo tvrdé kdys, má
vždycky zůstat tvrdé,
řekni: Dost jsi stará, bys
znala nový pravopis!

PÍSNÍČKA GOTTWALDOVI (do ouška)

Proč je jenom jeden život,
proč jich není halda,
bych je mohl obětovat
všechny za Gottwalda?
Ať byl mír anebo válka,
nebo revoluce,
pracujícím proletářům
podal obě ruce!
Zpátky ni krok neudělal,
v bahně nezabředl,
vše, co dělal, dobře dělal,
k vítězství nás vedl.
Sáhne-li kdo na Gottwalda,
vůdci svého boje
nezdolná dělnická halda
podá ruce svoje.
V padesátých letech byl v nesnadné sociální situaci
finančně podporován Svazem československých
spisovatelů.
„Moje matka Voršila
zle se na mne horšila
že mám k práci vnitřní odpor
jednou budu prej živ z podpor.“

EPITAF

Zde leží
básník fantast
T. R. FIELD,
smutný ochlasta.
Nikdo proň už nikdy ani nevzlykne,
ale lomikel až vádlo přesmykne,
ani pro vás nebude už nikdo vzlykat,

KAŽDÝ MUSÍ ZA
SVOU PEJCHU
PYKAT!

"Kde děd, tam vnuk - ni
o píď dál!"

Příběhy z mládí.

Marie Caltová
<https://www.pametnarod.cz/cs/caltova-marie-1944>

„Byly Dny bulharské
kultury, a nikdo ze
západočeských
divadel neměl
bulharskou hru. Tak
to padlo na divadlo,
že tu bulharskou hru
budeme dělat my. Tak
jsem jela do Prahy za

svým kamarádem Milošem Vojtou, který byl redaktorem Tvorby, a ten mi dal skvělou hru od bulharského spisovatele Jordana Radičkova, která se jmenovala Lidožroutka. Tak jsme to nasadili. Ty stranické orgány byly šťastné, že máme bulharskou hru. Byl to příběh z domova důchodců, kam přijde stranický funkcionář. A zatímco tam všechno funguje a lidi se mají rádi, tak když tam přijde ten stranický funkcionář, tak se všechno rozveze. Mezilidské vztahy... všechno přestane fungovat. Končí to tím, že tam přijde černošská sestra a on dostane infarkt. A všechno v tom ústavu se zase vrátí do svých harmonických linií. A byla premiéra a na ní byly stranické orgány a ty se z toho naprosto podělaly. To bylo hrozné, protože najednou měly hru, která byla protirežimní. Takže byla ustanovena komise, že se to bude vyšetřovat, co jsme si to jako dovolili zobrazit. A já jsem jela za tím Milošem Vojtou a on zavolal na ústřední výbor a tam někdo z toho ústředního výboru zavolal do Plzně a řekl, co blbnou, že to není kritika socialismu, ale kritika

negativních jevů socialismu. A okamžitě byl klid. Nic se nedělo a Lidožroutka se hrála dál.“

I já jsem vlastně postřelenej

„Ještě předtím, než mě postřelili, jsem si vždycky myslel, že jsem tak napůl přítomný – že tu nejsem úplně. Měl jsem pocit, že spíš sleduju televizi, než že skutečně žiju. Lidé často říkají, že to, jak se věci dějí ve filmech, není skutečné. Ale ve skutečnosti je to právě život, který působí neskutečně. Ve filmech vypadají emoce silné a opravdové, zatímco když se něco opravdu stane vám, je to jako sledovat televizi – nic necítíte. Ve chvíli, kdy mě střelili, i kdykoli potom, jsem věděl, že se dívám na televizi. Kanály se přepínají, ale pořád je to jen televize.“

— Andy Warhol

Málokdy se stane, že by se téma umělcovy tvorby tak osudově propojilo s jeho vlastním životem.

V červnu 1968 byl Andy Warhol ve své slavné „Factory“ postřelen radikální feministkou Valerií Solanas, autorkou manifestu SCUM („Society for Cutting Up Men“), jehož cílem bylo odstranění mužské dominance ve společnosti. Solanas byla jedinou členkou tohoto hnutí. Padly tři výstřely. Warhol utrpěl rozsáhlá, život ohrožující vnitřní zranění – zasažen byl žaludek, slezina, játra, jícen i plíce. Byl dokonce prohlášen za klinicky mrtvého. Lékaři ho několik hodin operovali a nakonec zázračně zachránili. Solanas byla po atentátu diagnostikována paranoidní schizofrenie a byla odsouzena ke třem letům vězení.

Tento moment zásadně změnil nejen Warholovo tělo, ale i jeho tvorbu. Už nikdy nebyl fyzicky stejný. Musel nosit speciální korzet, trpěl celoživotními bolestmi a zdravotními komplikacemi. Z pozorovatele americké popkultury šedesátých let se stal člověk, který si intenzivně uvědomoval vlastní smrtelnost.

Téma smrti, katastrof, elektrických křesel, autonehod či portrétů celebrit jako mementa pomíjivosti dostalo nový rozměr. Série „Death and Disaster“, soubor přibližně sedmdesáti děl vzniklých v letech 1962–1967, po atentátu působila téměř prorocky — jako by Warhol smrt nejprve estetizoval... a pak ji zažil na vlastní kůži. Po roce 1968 jeho tvorba viditelně potemněla. V sérii Skulls (1976) vytvořil síťotisky lidských lebek v jasných barvách, fungující jako moderní vanitas — připomínka pomíjivosti života. V cyklu Gun (1981–1982) se objevuje pistole ráže .22 s krátkou hlavní, stejný typ zbraně, jaký byl proti němu použit.

Warhol se stal hypochondrem s výraznou obavou z nemocnic. Přestože trpěl řadou zdravotních potíží, včetně vážných problémů se žlučníkem, návštěvu lékaře často odkládal, dokud bolest nebyla nesnesitelná. V únoru 1987 podstoupil operaci žlučníku. Lékaři zjistili, že orgán je silně zasažen gangrénou a při vyjmutí se rozpadl. O několik dní později, ve věku 58 let, Warhol zemřel na komorovou fibrilaci – stav, kdy srdce místo pravidelného tepu pouze chvěje, což vede k zástavě oběhu.

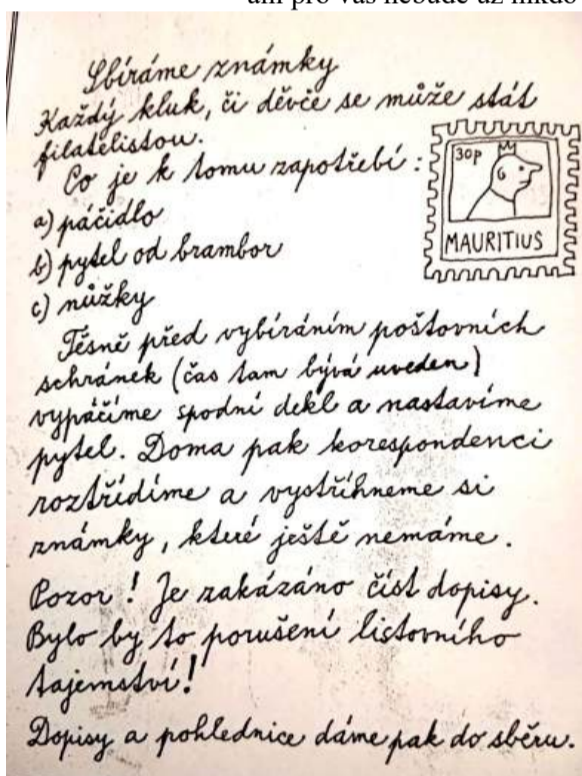
Tatínek se ptá syna: „Jak to, že jsi samá modřina, prosím tě, kdo tě tak zmlátil?“

A syn na to: „Ále banda kluků si mě spletla s holkou a nařezali mi.“

„A to si nemohl utíkat, kluku jedna pitomá!“

„Nemohl, ono se v lodičkách špatně utíká.“

Oblížeš ho, aby stál, a pak ho opatrně zasuneš. Ty vole, nikdy by mě nenapadlo, že navléknout koneček nitě do jehly může znít tak sprostě.

JAK JSEM ZAHUČELA SE SÁNKAMA POD KOŇA

Camille G od Brna

Pár let nazpět v předvánočním období u koní napadlo sněhu, že zdar. S Kátou už jsme byly po pár dnech těch sněhoradovánek celkem nabažené, a tak si tam hovíme u krbových kamen, bábáme žvára tak intenzivně, že čadíme víc jak ty kamna a Kát'a čumíc z okna na hromadu hnoja přikrytého sněhem (též se z něj čadilo), prohodila: „Frčet teď tím zasněženým lesem na sáňkách tažených hajtró...“ Okamžitě jsem vyskočila ze židle a říkám: „No sakra, to je betelné nápad, vyberem spolehlivě kus a jedem.“ Protože Katka je podobnej magor jak já, a hlavně ví, že nemá cenu odporovat, tak típla cigáro a suše pronesla: „Kamilo, ty vole, ale né, že nás před Vánoce zramuješ.“ Ale to už jsem sundávala ze zdi postroje, (který nám samo nepatřily), silně rozrušená z ještě nepoznaného zážitka. Z toho chrastění a cinkání různých řetízku a jiných těžko říct na co udělátek, byli teda rozrušení i koně, a což teprve naša stájnica. Ta nevěřičně krótila palicó, až z toho měla bréle šedrem a říká: „Dámy, než se vydáte na tu sebevražednou misi, ráda bych vás upozornila, že vzhledem k množství sněhu je možný, že se sem sanitka nedostane. Hustě sněží, takže vrtulník asi taky ne a já za dvě hodiny odjízdim domů a nikdo tady nebude. Takže pokud se nemíníte na ten idiotskej nápad vysrat, tak si pohněte, než odjedu, jinak hrozí, že vás najdem, až bude obleva a to už budete potahaný zvěří po celém lese. A mimochodem za ty roky jsem si nevšimla, že některá z vás vůbec ví, jak se nasazuje chomout?!“ Katka se ke mně naklonila a potichu se ptá: „Kamčo, neříkej mi, žes to nikdy nedělala?“ A já: „Do prdele, tak jasnačka, že ne, ale v klidysu, na tom snad nemůže nic být.“ A vydaly jsme se po stáji s tím chomoutem, vybrat vhodného kandidáta do záprahu.

Má plnokrevná kobykla Gleriana se vyloučila okamžitě, jen uviděla chomout, už stála na zadních. Katčin koňskej dědeček Arbis, už asi trpěl senilitou v dorazu, protože místo hlavy se snažil do chomoutu nacpat zadek. Až jsme došly k třicetiletému koňodědánkovi jménem Riki. Ten, když uviděl chomout, okamžitě omládl o dvacet let a hned do něj strkal hlavu. Takže vhodného oře jsme měly. Teď ještě sáňky. To jsem přesně věděla kam jít, protože ráno jsem mýjela mladó babu z hájenky, co na nich táhla svý děcka. Důvěrně nás znala, jelikož celkem pravidelně jsme si tam rozbíjely držky, neboť se nám tam z toho jejího bordela na zahradě plašili koně. A tak jsme k ní zaběhly, jestli by nám ty sáňky půjčila. Prvně se cukala, ale po slibovačce, že když jí je rozštípem, že kópiím nový, tak svolila (mimochodem teď už vím, že dětský sáňky stojí 1250 Kč). Pravda, sáňky byly tak malý, že Katka nemohla sedět první, protože díky jejím velkodudám, se nám sáňky stavěly kolmo na berany. Nicméně sáňky sme parkly před stájó, dovedly jsme Rikouška a nastala mozková olympiáda, jak ty sáňky připevnit za chomót. Nejčastější věty při upevňování sánek byly: „Tohle nevím, na co to je, takže nepotřebujeme. Tenhle řemen je krátkej, tak ho někde omotej.“ Nakonec jsme musely posbírat všechny vodítka ve stáji, ty posvazovat a takhle jsme ty sáňky k tomu

chomoutu připevnily. Stájnica vyšla před stáj, nevěřičně čuměla na to naše dílo a říká: „A jak vy nány budete brzdit?“ Já: „Ty vole, nevidíš, že jsem mu ty ořežke prodloužila vodítka? Takže snad za hubu né?!“ Ona: „Zprvé, ten kůň má za ty roky tak plechovó (necitlivou) hubu, že jste bez šance, ale já se ptám, čím budete brzdit ty sáňky?“ No to mi nedošlo a pak říkám: „Tak asi nohama ne!“ Stájnice to vzdala a odcházela do stáje se slovy: „No aspoň budu kupovat o dva dárky míň na vánoční besídku.“

Konečně jsme tedy vyjely ze stáje. Bylo asi 30 čísel sněhu, kůň se okamžitě dal do klusu, házel hřívou (kterou už tak deset let neměl) ze strany na stranu a bylo vidět, jak si to užívá. A my teda taky, to byla ultraporno jízda, sice jsme neměly rolničky, ale nám tak zvonily všechny ty řetízky, karabiny, přezky, co měly být někde zapojeny a nebyly, že to ty rolničky plně nahradilo. Tento báječnej pocit skončil asi tak za pětset metrů, kdy jsme se dostaly na rozcestí a protože kůň, který byl v podstatě neřízenej, nevěděl kam se vydat, hodil brzdu a na místě se šlajfnul. A jak je asi všem známo (a

nám už taky) z fyzikálního hlediska bylo jasný, že sáňky zůstanó v pohybu. Riki už stál a my jsme zaparkovaly rovnou pod ním. Musím říct, že byl neuvěřitelnej charakter, protože se ani nehl a čekal. No takhle z blízka jsem teda koňskej „podvozek“ nikdy neviděla. Kát'a evidentně taky ne, hubu měla rozglábenó dokořán, (což se nedívám, byla pár cent'áků od míst, kde měl Rikouš kdysi kule). Najedno zmerčím, že se vysouvá koňské péro a navíc přesně ve směru Katčiný údivem otevřený držky. No ..rva. Moc teda nechybělo a Kát'a si počadila ve velkém. Nařídila jsem okamžitó evakuačku ze sánek s dovětkem: „Kát'o dělej vole, Rikouš se chystá chat nebo jestli ti tím pérem nabórá držku, tak budeš mít vyhozené panty, jak staré okenice po hurikánu. Mohla jsem napsat „chystá se čurat“, ale to by zdalekala nevystihovalo tu prochcanó kouřící d'ouru do sněha o průměru snad dva metry. Takže i přes to, že bylo 30 čísel sněhu, sáňky se ocitly na blátě. No Rikouš si teda ulevil, sáňky jsme srovnaly zase za něj, natočily jsme ho na dlouhou rovinu a jelo se. Teď už vím, že to byl ten okamžik, kdy jsme se na to měly vysrat. Opět, jízda dokonalá až do okamžiku, kdy se cesta stočila nazpět do stáje a kůň nabíral na rychlosti. Nemusím snad ani psát, že prostě zastavit nešel. Když jsem zavelela vyhodit kotvy (naše nohy) jako brzdy, tak po pár stovkách metrů už za náma byly krvavý stopy, jak se nám prodřela obuv až na patičky. Neviděly jsme ani hovno, protože kopyta odhazovala sníh přímo nám do ksichtů. Později, jak jsme křičely hrůzou a řvaly o pomoc, tak jsme ten sníh i žraly (od tý doby nesnáším sněhový pusinky). A blížila se stáj a branka, kterou se vyjíždělo. Kůň mistrně ve cvalu zatočil do branky. A tady musí být už všem jasný, že naše jízda skončila. Sáňky sice nabraly směr, ale bylo zcela nemožný nebo spíš by to byl zázrak, kdyby tou brankou projely taky. No najebyly jsme to do dřevěného plotu vedle ní. Takže se vlastně dá říct, že jsme ju probouráním o metr rozšířily. V ten moment se sáňky proměnily v hromadu třísek a mimo to, že mě Katka vyrazila dech, jak mě setrvačnost'ó skončila na zádech, tak si třísky z beranů udělaly z mé frndy jehelníček. Když Katka zmerčila, že nemůžu déchat, v zájmu záchrany

mého života a protože se jí naskytla jedinečná příležitost, mě beztretně dotlóct, tak nejenže mě intenzivně kopala do zad, ale přidala rovnó i pár facek. A když ani tak mi dech nenahodila, začala mně omotávat elektrickej ohradník kolem hrudníka, že mě nahodí improvizovaným defibrilátorem. No než to stačila do mě naprat, hrůzou sem se nahodila raděj sama. Nakonec to tak hrozný nebylo, až na to, že mě ta jízda stála 1250 Kč. Za to ve stáji se to vzhledem k tý d'ouře v plotu nepodařilo ututlat a ještě rok po tý naší jízdě za mnó chodil majitel stáje, když zapřahal koně do vozu, jestli bych mu nepomohla, že většího „odborníka“ nezná.

Auto

Petra Rédová

Někdy člověk zažije úplně obyčejnou situaci, která v sobě ale nese víc, než se na první pohled zdá. Jedu si po silnici. Předemnou vládní vůz. Nepotřebuji znát značku, ani kam jede, takové věci člověk pozná.

A víte, co bylo překvapivé?

Žádná arogance. Žádné „uhni, já jsem víc“. Žádné demonstrativní porušování pravidel. Řidič jel klidně, jistě, plynule. Držel rychlost. Občas lehce přidal, ale v mezích, které respektují zákon i ostatní řidiče.

A já jsem neměla potřebu ho předjíždět.

Ne proto, že by to nešlo. Ale proto, že to nebylo potřeba.

A v tu chvíli mi došlo, jak moc jsme si za poslední roky zvykli na něco úplně jiného.

Na kolony s majáky, které si razí cestu bez ohledu na ostatní.

Na pocit nadřazenosti.

Na to tiché sdělení: „My můžeme. Vy ne.“

Pamatujeme si dobu, kdy moc nebyla službou, ale privilegiem. Kdy se nešlo příkladem, ale silou.

Kdy se pravidla neplatila pro všechny stejně.

A právě proto je tenhle obyčejný moment tak neobyčejný.

Neříkám, že dnešní vláda je bez chyby. Není. Má své problémy, své přešlapy i své slabiny. Ale rozdíl někdy poznáte v maličkostech. V detailech, které se nedají sehrát na tiskové konferenci. Třeba v tom, jak jede auto po dálnici.

Protože moc se nepozná podle slov.

Ale podle chování, když se nikdo nedívá.

A možná právě proto dnes stojí za zmínku i lidé jako Petr Macinka. Ne proto, že by byli bezchybní, ale protože dokážou nastavovat zrcadlo. Připomínat, jak vypadala arogance moci a jak snadno se může vrátit, pokud na ni zapomeneme.

Rozdíl mezi zneužíváním moci a jejím výkonem je totiž zásadní.

Zneužívání říká: „Můžu, tak to udělám.“

Výkon říká: „Můžu, ale nemusím. A právě proto to neudělám.“

A víte co?

Možná to začíná úplně obyčejně.

Třeba tím, že vládní auto jede jako každé jiné..... jen takové zamyšlení.

„Pane řidiči, pil jste?“

„Ne, nepil.“

„No, ale máte červený nos!!!“

„A vám zase odstávají uši!“

Včera v noci se mi stal takovej paranormální jev. Jdu do kuchyně zhasnout a najedou – žeru klobásu.

TEHERÁNSKÝ REŽIM:

Zločinný ze své podstaty

Jan Ziegler 9. dubna 2026 NevPes

Člen radikálního islamistického hnutí Hizballáh Sámir Kuntar vešel ve známost především kvůli chladnokrevné surové vraždě z roku 1979, kdy čtyřleté izraelské holčičce rozrazil lebku opakovanými údery pažbou své pušky.

Kromě ní tehdy podle webu Echo24.cz zabil ještě jejího otce a dva policisty, za což byl v Izraeli dlouhá léta vězněn, ale pak propuštěn na svobodu v rámci problematičtých výměn mezi Židovským státem a arabskými teroristy. Brutálních vražd až do své smrti nikdy nelitoval. Nakonec jej spravedlnost dostihla, když ho zabila izraelská raketa vypálená na syrské hlavní město Damašek, kde se ukrýval pod ochranou bývalého prezidenta Bašára Asáda.

Minulost je důležitá k pochopení současnosti. To totiž nebyl ojedinělý incident ze strany islamistických radikálů. Je známo mnoho případů, při kterých oni brutálními způsoby zavraždili izraelské civilisty včetně žen a dětí. Výbuchy nastrožených bomb v restauracích, útoky nožem na nevinné lidi na autobusových zastávkách a další, patří do jejich repertoáru nenávisti k Židům. A muslimští fanatici oslavují tyhle zrůdy jako hrdiny, tleskají jim i iráňští představitelé.

Bývalý nejvyšší iráňský vůdce ajatolláh Alí Chamenei proslul svými útoky vůči Izraeli. V minulosti opakovaně označil židovský stát za „rakovinu“ a vyhrožoval „zničením“ Tel Avivu a Haify. U iráňských představitelů jsou běžné výroky vyhrožující Židům likvidací a jejich naházením do moře. Islamistické vlády v Teheránu nijak nezakrývají svoji nenávist ke všemu židovskému, veřejně popírají nacistický holocaust a Hizballáh je jimi vyzbrojován a podporován.

„*Iráňské vojenské aktivity a jasné veřejné vyhrožování vyhlazením Izraele jsou čím dál tím častější a intenzivnější. Tyto kroky jednak vyvolávají strach, což je nepochybně jejich cílem, ale navíc také hrozí rozvrácením mezinárodního společenství. Při takových přímých vyhrůžkách konfliktem by se dalo očekávat, že mezinárodní zpravodajská média a politici celého světa budou mít k této situaci co říci. Místo toho je pokračující drzé chování Íránu buď shovívavě ignorováno, nebo, což je daleko horší, jde svět Íránu na ruku,*“ zveřejnil již v roce 2019 web armadninoviny.cz.

Nedávno jsem si přečetl vynikající knihu od výborného spisovatele Tuvii Tenenboma, Bože, čím je tahle země? Autor v ní také vyzpovídal několik navenek působících umírněných Arabů, kteří mu důvěrně řekli, že samozřejmě jejich cílem je, aby byl zničen Židovský stát a arabská Palestina se rozkládala od „řeky k moři“, akorát z taktických důvodů o tom veřejně nemluví. Izraelci. Mnozí Arabové považují vraždění Židů za normální. Židé se také z obavy o svoji bezpečnost nemohou svobodně pohybovat na území palestinské samosprávy, přičemž Arabům žádné nebezpečí v Izraeli nehrozí.

Z hlediska výše uvedených faktů chápu prohlášení Konzervativní strany, které hájí americko-izraelský zákrok v Íránu, když upozorňuje na zločinnou podstatu teheránského režimu.

„*Konzervativní strana ČR plně podporuje americko-izraelskou misi v Íránu a stejně jako Vaše vláda a vláda USA máme za to, že nebylo a není jiné možnosti, než pacifikovat a odzbrojit zločinný iráňský fundamentalistický režim, který*

byl celá desetiletí destabilizujícím a agresivním faktorem ohrožujícím nejen celý region včetně Izraele, ale dlouhodobě i evropskou bezpečnost.

Vítáme a podporujeme snahu Vaší země tento režim v maximální míře odzbrojit a oslabit a to do té míry, aby přestal být rizikem pro mír a klid nejen pro celou oblast blízkého východu, ale pokud možno i pro občany vlastní země, kteří odmítají diktaturu islamistických fanaticů a jejich bezpečnostních sil a složek...“ píše se mimo jiné v prohlášení Konzervativní strany.

Za vlády šáha Rézy Pahláviho Írán nikoho neohrožoval, s Izraelem měl šáhův režim korektní vztahy, a nikdo také neohrožoval Írán. Jeho obyvatelé si příliš nepomohli, když relativně umírněnou monarchii nahradila vláda islamistických šílenců, kteří jsou hrozbou pro své okolí.

Některé přehnaně expresivní výroky amerického prezidenta Trumpa se mně také nelíbí, jsou poněkud za hranou, ale nezaměňujme příčinu s následky. Příčinou je zločinný iráňský režim, který vyhrožuje státu a jeho obyvatelům, kteří mu nic neudělali, zničením, neuznává právo Izraele na existenci, podporuje teroristické útoky proti němu a jeho vystupování je trvale v rozporu s mezinárodním právem. Následkem jsou pak vojenské a de facto obranné akce proti iráňským islamistickým radikálům.

Soudruh Lysenko.

Honza Řecký

Agronom, který zničil genetiku a zabil miliony lidí hladem: Jak se Lysenko stal katem sovětské vědy.

V roce 1948 na zasedání Vsesvazové akademie zemědělských věd (VASKhNIL) pronesl Trofim Lysenko větu, která se stala umíráčkem pro sovětskou biologii: „ Mendelismus-Morganismus je buržoazní pseudověda. “ V sále se rozezněl bouřlivý potlesk a během několika dní bylo propuštěno 3 000 genetiků, stovky zatčeny a desítky popraveny. Učebnice biologie byly přepsány, laboratoře zavřeny a octomilky se topily ve vroucí vodě. SSSR, který byl ve 20. letech 20. století lídrem v globální genetice, upadl o půl století zpět. Ale nejhorší ze všeho je, že Lysenkovy pseudovědecké metody vedly k poklesu výnosů plodin a zhoršily hladomor, který zabil miliony lidí.

Příběh Trofima Lysenka je víc než jen vědecká tragédie. Je to příběh o tom, jak se z pologramotného agronoma stal diktátor vědy, jak ideologie zvítězila nad fakty a proč se z vědců, kteří mluvili pravdu, stali nepřátelé lidu.

Vzestup podvodníka.

Trofim Děnisovič Lysenko se narodil v roce 1898 v rodině farmáře v Poltavské oblasti. Vystudoval zahradnickou školu a poté Kyjevský zemědělský institut. Jeho středoškolské vzdělání bylo agronomické, bez základního biologického vzdělání. Nemluvil anglicky, nikdy nečetl vědeckou literaturu a neměl žádné znalosti statistiky - jinými slovy to byl velmi podprůměrný agronom.

V roce 1927 pracoval mladý agronom na šlechtitelské stanici v Ázerbájdžánu. Tam „ objevil “ vernalizaci - předseťové ošetření semen chladem a vlhkostí. Tato metoda byla ve skutečnosti známá již od 19. století, ale Lysenko ji prezentoval jako revoluční objev. Noviny Pravda otiskly nadšený článek o „ bosém vědci “, který

vyřeší problém hladu a tento článek „ vystřelil “ Lysenka až do vesmíru.

Na štěstí pro Lysenka - a obrovská smůla pro Sověty - si článek přečetl Stalin, který si jeho jméno zapamatoval. V zemi, kde miliony lidí umíraly hladu, se každý, kdo slíbil rychlé řešení, stal hrdinou. Lysenko slíboval zdvojnásobení výnosů plodin během dvou až tří let a zkušeni genetici hovořili o 10 až 15 letech šlechtění. Stalinova volba byla zřejmá.

Věda ve stylu Lysenka.

Lysenkova metodologie byla jednoduchá až do bodu primitivismu. Popíral existenci genů - byla to „ metafyzická fikce “, chromozomů - to bylo „ buržoazní kacírství “ a Mendelových zákonů - to byla „ kněžská servilita “. Místo toho navrhoval „ pokročilou mičurinistickou biologii “ založenou na Lamarckových myšlenkách o dědičnosti získaných vlastností.

Podle Lysenka se pšenice může proměnit v žito pouhou změnou pěstebních podmínek. Borovice se může proměnit ve smrk, kukačka se může proměnit v pěnici - to řekl opravdu, a nevtípkoval. Podle něj stačí vytvořit správné podmínky a druh se změní během jediné generace.

Lysenkovy experimenty nikdo nezkoumal. Nebyly žádné kontrolní skupiny, žádná statistická analýza a výsledky byly manipulovány tak, aby odpovídaly požadovaným závěrům. Když matematik Kolmogorov poukázal na chyby v jeho výpočtech, Lysenko odpověděl: „ Matematika je služebníci buržoazie. “

Jeho nejabsurdnějším experimentem byla „ rozvětvená pšenice “. Lysenko tvrdil, že pokud by se semena zasela vedle sebe, rostliny by si nekonkurovaly, a to vše Lysenko korunoval opravdu originální myšlenkou, že „ za socialismu neexistuje vnitrodruhový boj “, ale místo toho si budou plodiny soudružsky vzájemně pomáhat. Výsledkem byl očekávaný katastrofální pokles výnosů plodin, ale Lysenko výsledky mistrně falšoval zfalšoval a Stalin uvěřil, že našel kouzelníka, který nasytí socialistickými experimenty zbědovaný lid.

Zničení genetiky.

Do roku 1935 se v SSSR vytvořily dvě vědecké školy. První vedl Nikolaj Vavilov, světově uznávaný genetik, který rozvinul teorii center původu pěstovaných rostlin a shromáždil unikátní sbírku semen. Druhou vedl Lysenko a jeho „ lidová věda “.

Vavilov se snažil najít kompromis. Podporoval některé Lysenkovy zemědělské myšlenky a pozval ho ke spolupráci. V roce 1936 si však uvědomil, že se Lysenko nejenže mýlil, ale úmyslně falšoval vědecké poznatky.

Začala otevřená válka, ve které měl Lysenko obrovský trumf: Stalinovu podporu. Vavilov měl k dispozici pouze vědeckou pravdu a v totalitním státě byl výsledek takového střetu předem daný.

V roce 1939 se Lysenko stal prezidentem Vsesvazové akademie zemědělských věd (VASKhNIL). V roce 1940 byl Vavilov zatčen a obviněn ze špionáže a sabotáže a v roce 1943 velký vědec ve věznicí v Saratovu zemřel hladu. Muž, který sbíral semena, aby zachránil svět před hladomorem, zemřel hladu ve své vězeňské cele.

Zasedání VASKhNIL: Vědecký teror.

Vrcholem lysenkovství - jak se nové myšlenky začalo říkat - bylo zasedání Vsesvazové akademie zemědělských věd v srpnu 1948. Lysenko tam přednesl zprávu s názvem „ O stavu biologické vědy “ a rozpoutal se teror.

Genetika byla prohlášena za pseudovědu a všichni její zastánci byli považováni za nepřátele.

Za pár dní bylo propuštěno 3 000 agronomů a biologů. Všechna genetická oddělení byla uzavřena a vědecké učebnice byly zabaveny a zničeny. Vědecké časopisy byly zakázány a laboratoře zabaveny.

Genetik Iosif Rapoport, válečný hrdina, odmítl činit pokání a byl propuštěn. Dmitrij Sabinin spáchal sebevraždu. Nikolaj Dubinin se věnoval ornitologii. Stovky vědců skončily v gulagu.

Lysenkovi neunikl nikdo. Dokonce i drosophila - octomilka, drobný hmyz, který sloužil vědcům je genetického výzkumu, byla odsouzena k likvidaci. V Ústavu genetiky byly sovětskými vědci šlechtěné octomilky otráveny chloroformem, polity vroucí vodou a spáleny a linie vyvíjené po celá desetiletí byly zničeny.

„ Muší povyk “ - tak Lysenko nazval práci genetiků s octomilkami. Tyto mouchy přitom pomohly vědcům pochopit, jak se vlastnosti dědí u všech organismů, včetně pšenice a kukuřice. Lysenko se však rozhodl mouchy zničit, než aby přiznal, že se mýlíl.

Cena Lysenkovy pseudovědy.

Lysenkovy metody byly aplikovány po celé zemi a důsledky byly katastrofální:

Vernalizace : Semena obilí byla uměle vyklíčena a zasetá do studené půdy. Výsledkem bylo, že až 30 % semenného materiálu shnilo a byly ztraceny miliony tun obilí.

Letní výsadba brambor : V jižních oblastech se brambory „ ze zdravotních důvodů “ sázely v červenci. Úroda byla zničena horkem - se ztratila 50–70 %.

Metoda čtvercových hnízd : Kukuřice byla vysazena do tzv. hnízd. Rostliny se navzájem vytlačovaly a výnosy klesly o dvě třetiny.

Transformace druhů : Byly prováděny pokusy o transformaci tvrdé pšenice na měkkou pšenici a jarní pšenice na ozimou pšenici. Výsledné hybridy měly nulové výnosy.

Přesné ztráty je nemožné vypočítat. Ekonomové odhadují, že lysenkovství stálo SSSR stovky milionů tun obilí. V zemi, kde lidé umírali hlady, byla úroda ničena kvůli pseudovědeckým experimentům.

Mezinárodní ostuda.

Zatímco SSSR ničil genetiku, Západ prováděl revoluci. V roce 1944 se ukázalo, že DNA je nositelem dědičnosti. V roce 1953 byla objevena dvojitá šroubovice. V 60. letech 20. století byl rozluštěn genetický kód.

SSSR mezitím přišel o všechno. Zatímco Američané v 50. letech 20. století vytvářeli za pomoci genetických technik vysoce výnosné hybridy kukuřice, Chruščov se pokusil kukuřici zavést pomocí Lysenkovských metod. Neúspěch byl zničující a závislost země na dovozu potravin se ještě zvýšila.

Západní vědci nemohli uvěřit tomu, co se děje. Nositel Nobelovy ceny Hermann Müller napsal: „ Toto je středověk ve 20. století. “ Julian Huxley nazval lysenkovství „ vědeckou sebevraždou národa “.

Šarlatánův soumrak.

Po Stalinově smrti v roce 1953 Lysenkova pozice trochu oslabila, ale on se zuby nehty svého trůnu držel. Měl štěstí, že Chruščov v „ lidového akademika “ stále věřil. Teprve v roce 1964, po Chruščovově rezignaci, začala demontáž lysenkovství.

V roce 1965 se genetika začala oživovat, ale už bylo příliš pozdě. SSSR zaostával o 20-30 let a tuto ztrátu nešlo dohnat. Personál byl zničen, školy zničeny, tradice narušeny a mnoho objevů muselo být zopakováno.

Lysenko byl odvolán ze všech svých funkcí, ale nebyl souzen. Žil až do roku 1976 a své názory obhajoval až do konce. Nikdy nepřiznal své chyby a ani nelitoval zničení tolika lidí. Zemřel v zapomnění a jistě s pocitem obrovské křivdy, která mu byla v jeho očích způsobena.

Poučení z katastrofy.

Lysenkovismus není jen sovětská tragédie. Je to univerzální ponaučení o tom, co se stane, když je věda podřízena ideologii. Mechanismus je vždy stejný: Objevuje „ jednoduché řešení “ složitěho problému, elity tuto novou a pohodlnou teorii podporují a ti, kdo nesouhlasí, jsou prohlášeni za nepřátele. Fakta jsou ideologii přizpůsobena a katastrofa se stává nevyhnutelnou. Lysenkovství je dnes všude a v současnosti dusí západní společnost. Green deal, wokeismus, cancel culture, 52 pohlaví - et cetera, et cetera...

Katův odkaz.

Lysenko nebyl nikdy oficiálně odsouzen a některé učebnice ho označují za „ vynikajícího biologa “. Ulice pojmenované po něm nebyly přejmenovány a jeho jméno nese mimo jiné stanice metra.

A co je nejdůležitější, jeho mentalita zůstává. Víra v jednoduchá řešení, nedůvěra k „ abstruzní vědě “, ochota uvěřit šarlatánovi, pokud slibuje zázrak. Semena zasetá Lysenkem nesou dodnes jedovaté ovoce.

Jeho oběť - Nikolaj Vavilov snil o tom, že nakrmí lidstvo. Vytvořil banku semen, která zachránila miliony lidí před hladem. Jeho studenti zemřeli hlady během blokády Leningradu, ale jeho sbírku semen nechali nedotčenou. Trofim Lysenko slíbil, že nakrmí lidstvo. Zničil vědu, zabil vědce a zhoršil hlad. Zemřel se ctí, obklopen diplomy a nejvyššími státními vyznamenáními. Není to jen historická nespravedlnost. Je to připomínka: v boji mezi pravdou a lží pravda ne vždy vítězí. Obzvláště - když lež má moc a pravda má jen fakta.

Lysenkův příběh je pro vědu memento mori. Přípomínkou toho, že racionalita a pokrok nejsou dané věci, ale křehké úspěchy, které lze ztratit během jediné generace. A že cena pseudovědy se neměří jen ztracenými objevy, ale také ztracenými životy.

ODHALENÍ: Kennedyho nechala zabít senátorka Hrdá

Ladislav Jakl 10. dubna 2026 NevPes

Třiašedesát let vyšetřování, zkoumání archivů a utajovaných materiálů může skončit. Je to venku. Amerického prezidenta nechala zastřelit členka českého parlamentu Lucie Hrdá. Sama se k tomu veřejně doznala, když na své síti napsala „Kde je Lee Harvey Oswald teď, když ho opravdu potřebujeme?“

Soudný člověk musí zalapat po dechu – tohle je opravdu možné? Veřejně podněcovat ne pouze k nenávisti, ale rovnou k vraždě? Nabádat k zastřelení představitele našeho nejvýznamnějšího spojence? Tím projevujeme svou příslušnost k Západu? To bude teď normální? I když s tím spojencem... je to vůbec spojencem, když jeho současného prezidenta náš prezident označil za odpornou bytost, které by ruku nepodal? Ale to bude patrně nějaká dialektika, protože Pavel si teď může nohy zlámat, aby se za Trumpem vešel na

summit do Turecka. Asi aby mu tam mohl demonstrativně nepodat ruku.

Takže tu evidentně máme novu éru politické kultury. Když se nám někdo z politiků nebude líbit, vyzveme k jeho zastřelení. Třeba se toho někdo ujme, jako nedávno málem úspěšně na Slovensku. Co kdyby takhle nějaký politik napsal „kéž by se v Macronově případě tentokrát Škal trefil lépe.“ Také fajn? Nebo by mohl někdo napsat, že by si Merz či von der Leyenová zasloužili lepší provedení operace Valkýra. Také dobré? Nebo kdyby nějaký náš mediálně neoblíbený politik před patnácti lety pronesl, že na Obamu by bylo nejlepší použít recept ku-klux-klanu? Také dobré? Také v pohodě? No, Hrdá nasadila laťku hodně vysoko, uvidíme, kdo s ní půjde výš. Je nyní přece evidentní, že dovoleno je vše.

Další dnešní aktualita má trochu ezoterický odér. Už jsme tu před lety měli ústavní duchařinu, nyní jsme se se posunuli k tajemnému ústavnímu únosu. Možná se bude řešit výkupné. Nebo přijdou geodeti a začnou vyměřovat. Proč? Prezidentův právní expert Jan Kysela s nelibostí pozoruje kroky vlády. Což je pochopitelné, máme přece opozičního prezidenta. Kysela ale přichází s velmi specifickou terminologií, která tolik připomíná slavnou ústavní duchařinu. Podle něj současná vláda nepotřebuje měnit ústavu. Může ji pryč ale unést. Jak? Dosazením takových lidí do institucí, které Kysela považuje za slabé. No, logiku to moc nedává, slabí přece toho moc neunesou, ale kampak na ezoteriku s logikou. Podle Kysely je u současné vlády výrazné „vychýlení z ústavního půdorysu.“ A jsme u těch geodetů. Zní to všechno tajemně a zamotaně, ale věc je velmi jednoduchá.

Současná vláda naplňuje své ústavní pravomoci svou vlastní politikou. Politikou, ke které dostala mandát od voličů ve vítězných volbách. Voliči tuto vládu volili, protože chtěli změnu. Kdyby si nepřáli vychýlení z dosavadního kursu, volili by současnou opozici. Oni ale změnu chtěli. Aktuální vláda se o ni snaží. Nedůsledně, pomalu, opatrnicky, ne zcela koncepčně a ne dost přesvědčivě. Ale o změnu se snaží. Ústavní právník by rád zachoval zdání své nadstranickosti a jakoby z pozice nikoli účastníka politického střetu nýbrž coby jakýsi rozhodčí dohlížející na dodržování pravidel zoufale nemůže najít žádné jejich porušení. Tak namísto slov o porušení přichází s tajemnými, mlhavými a měkkými pojmy jako „únos“ a „pūdorys“.

Přitom stačilo říct: politika téhle vlády se mi nelíbí, já ji nevolil, já jsem změnu nechtěl. Ale pořad je to lepší než nabádat k atentátu, že.

I to Očkovaní je už jiné.

MUDr Jarmila Klímová

Dávám na vědomí, že od jara letošního roku vakcíny proti Tetanu distribuované v ČR obsahují nejen oxid grafenu ale už i spike protein, tedy příměny nebezpečných vakcín proti Covidu, v jejichž důsledku zemřely v naší zemi desetitisíce osob, dále máme kontinuálně vysokou nadúmř a sníženou natalitu.

Oproti adjuvantům původních vakcín hliníku a rtuti jsou nové adjuvanty olovo a železo. Toto neblahé zjištění máme několikrát ověřeno a potvrzeno u našich klientů. Vznesla jsem dotaz na SÚKL a MZdr ČR, ale vše samozřejmě popřeli. Budeme sledovat vakcíny i proti jiným typům nemocí a v průběhu času budu informovat o zjištěních. Ale obávám se, že grafen a spiky budou přidávat už do všeho.

Herberts Cukurs: z národního lotyšského hrdiny se stal sadistický masový vrah židů. Mosadu neutekl

Dvacet let po válce žil v Brazílii klidným životem a provozoval vyhlídkové lety. Nikdo z jeho sousedů netušil, že Herberts Cukurs, muž s tváří filmové hvězdy, je masový vrah zodpovědný za jedny z nejhorších zvěrstev holocaustu v Lotyšsku.

Montevideo, únor 1965. Slunce se odráží na okně prázdného plážového domku v uruguayském letovisku Shangrilá. Uvnitř se čtyřiašedesátiletý muž pečlivě chystá na domluvenou schůzku – Herberts Cukurs, kdysi slavný lotyšský letec.

Když odpoledne otevře dveře příchozímu cizinci, netuší, že právě vítá svoji smrt. Za několik minut bude na podlaze téhle nenápadné vily ležet krvavé tělo a vedle něj vzkaz oznamující „popravu toho, který byl spoluzodpovědný za vraždy více než 30 000 mužů, žen a dětí“. Přízrak minulosti si našel „řezníka z Rigy“ i na druhém konci světa.

Cukursovi bylo 41 let, když se z národního hrdiny proměnil v bestii. Ještě pár roků předtím na něj Lotyši pěli ódy. Jako průkopnický pilot podnikal odvážné dálkové lety a svými riskantními sólovými přelety si ve 30. letech získal srdce celé země.

V roce 1933 dokázal na vlastnoručně postaveném letadle doletět z Rigy až do Gambie a zpět – a stal se národním symbolem technického umu a hrdinství. Získal přezdívku „lotyšský Lindbergh“, obdržel prestižní Harmonovu trofej a nechybělo mnoho, aby o něm děti recitovaly oslavné básně. S chladnou ironií osudu ale právě jeho technické dovednosti a disciplinovaná povaha později posloužily nejtemnějšímu účelu.

V roce 1940 bylo Lotyšsko pohlceno Stalinovým Sovětským svazem. Cukurs, jako známá osobnost, byl dokonce pozván do Moskvy – lákali ho, aby stavěl letadla pro Rudou armádu. On ale nabídku nepřijal.

Krátce nato se převalila přes Pobaltí další totalitní lavina: nacistická vojska při svém tažení na východ obsadila v létě 1941 Rigu. A právě tehdy Herberts Cukurs odložil leteckou uniformu a oblékl proklínanou kápi kolaboranta.

Přidal se ke nechvalně proslulému komandu Viktorse Arājse, jednotce lotyšské domobrany, která se po boku německých SS podílela na vyhlazení Židů v Lotyšsku. Cukurs, do té doby tvář herecké hvězdy, se rázem stal tváří teroru.

Začalo to téměř hned po německé invazi.

4. července 1941 ho očití svědci viděli, jak nařizuje nahnat stovky Židů do Velké chorální synagogy v Rize a pak ji zamknout. Ven pronikaly tlumené prosby o pomoc, ale Cukurs zůstal chladný. Zapálená budova se během chvíle proměnila v ohnivě peklo.

Když se lidé uvnitř v panice pokusili dostat ven a rozbíjeli okna – Cukurs je na místě chladnokrevně střílel revolverem. O pár týdnů později se podobná scéna odehrála u městečka Kuldīga: kolem 1 200 židovských mužů, žen i dětí bylo pod Cukursovým dohledem postříleno na břehu jezera, až mrtvá těla padala přímo do vody.

Vyvrcholením krvavého běsnění byl 30. listopad 1941, kdy jednotky SS za pomoci Arājsova komanda zlikvidovaly většinu zbývajících Židů z Rižského ghettá v lese u Rumbuly. V jediném mrazivém dni tam bylo povražděno přes 10 000 nevinných lidí – mužů, žen, starých lidí i dětí.

Herberts Cukurs osobně dohlížel na průběh masakru: projížděl v autě podél kolony vyděšených obětí a s pistolí u pasu rozdělával strážím instrukce. Podle přeživších sám střílel do zástupů rodin hnaných na popravu.

Mnozí svědci ho popsali jako mimořádně krutého. V řádění si liboval.

V budově bývalého židovského komunitního centra v Rize, kde sídlilo velitelství Arājsova komanda, si zřídil osobní doupě násilí – opakovaně tam přivlečené židovské dívky znásilňoval, ponižoval a nakonec je nechal odvést na smrt.

V Lotyšsku té doby zkrátka nebylo děsivějšího jména, než Herberts Cukurs. Jeho pověst vraždícího monstra se roznesla i mezi vězně, kteří ho nikdy nespatriili. Strach měl podobu vysokého, charismatického muže s kamennými očima.

„S přihlédnutím k mimořádné krutosti, s níž vykonával své úkoly, odsuzuje se obviněný Herberts Cukurs k smrti. Rozsudek byl vykonán těmi, kteří nemohou nikdy zapomenout...“

Tuto větu však nebude pronášet soudce v taláru, ale anonymní mstitel o 24 let později. Cukurs, navzdory svědeckým výpovědím, po válce nikdy nestanul před tribunálem – spravedlnost tak nakonec vzali do rukou ti, kteří přežili jeho řádění.

Ale nepředbíhejme. Nejprve je třeba říct, jak je možné, že pachatel takových zvěrstev po roce 1945 zmizel a dlouho unikal trestu.

Když se fronta obrátila a Třetí říše roku 1944 ustupovala zpět na západ, Cukurs přechal společně s Němci. Tušil, že v rodné zemi by ho čekalo zajetí Sověty a pravděpodobně oprátka. Přes Polsko a Německo se dostal až do přístavu Marseille, kde se mu podařilo sehnat vízum do Brazílie (18. prosince 1945).

Využil přitom tzv. ratlines – tajné únikové trasy, jimiž po válce přechala spousta nacistů do Jižní Ameriky. A skutečně – Brazílie se stala Herbertsu Cukursovi útočištěm. Ve 46 letech se usadil v Rio de Janeiru a brzy tam začal podnikat jako pilot hydroplánu pro vyhlídkové lety nad zátokou Guanabara.

Vzal si svou dlouholetou lásku Mildu (ta do Brazílie utekla chvíli po něm) a společně vychovávali děti. Cukurs se cítil neohrožený – ani se neobtěžoval změnit si jméno či se skrývat.

Brazílie totiž tradičně nevydávala osoby, kterým hrozil trest smrti, a v 50. letech se o lotyšského kolaboranta téměř nikdo nezajímal. Později se rodina přestěhovala do São Paula, kde si Cukurs otevřel prosperující leteckou firmu.

Z fotografií té doby shlíží dobře živený spokojený muž s prošedivělými vlasy – nic nenasvědčuje tomu, že by ho tížilo svědomí. Jeho žena později vypověděla, že si nevybavuje jedině upozornění na možné nebezpečí, žádné výhrůžky či podezřelé nepřátele.

Když už se náhodou někde stočila řeč k válce, Cukurs rád líčil sebe sama jako nevinnou oběť okolností – tvrdil, že jen plnil rozkazy a že vlastně Židům neublížoval. Mnozí krajané v exilu mu to věřili. V klidu tak prožil dvě desetiletí. Pak se ale jednoho dne roku 1963 v novinovém stánku v São Paulu ozvalo tiché vyděšené zalapání po dechu.

Pozůstala po holocaustu, která přežila běsnění v Lotyšsku, právě na obálce časopisu poznala Cukursovu tvář. Staré jizvy se okamžitě otevřely. Nešlo o omyl: oblíbený magazín totiž přinesl článek o „slavném lotyšském letci“ žijícím v Brazílii – s jeho fotografií na titulní straně. Pro oběti nastal čas zúčtování.

Zpráva se postupně dostala přes židovské organizace až do Izraele. Píše se rok 1964 a lovci nacistů zbystřili. Navíc se blížilo 20. výročí konce války – a Spolková republika Německo se chystala promlčet zbylé nacistické zločiny, protože měla zanedlouho vypršet zákonná lhůta pro stíhání vražd z války.

Případ Herberts Cukurs tak dostal nejvyšší prioritu. Izraelská tajná služba Mossad nechtěla připustit, aby takový kriminálník unikl lidskému soudu i historické spravedlnosti – a aby německé úřady v klidu zametly minulost pod koberec.

Do Jižní Ameriky byl vyslán speciální tým agentů. Vedl ho Yaakov (Mio) Meidad, muž, který o pár let dříve pomohl unést Adolfa Eichmanna v Argentině. Tentokrát však nemělo jít o únos – Cukurse se rozhodli rovnou popravit. Stal by se tak výstražným symbolem pro ostatní nacisty v úkrytu.

Všechno proběhlo v naprostém utajení. Operace trvala několik měsíců, během nichž se izraelský agent pod falešným jménem „Anton Künzle“ postupně spřátelil s nic netušícím Cukursem.

Přesvědčil ho, že je zástupcem bohatých rakouských podnikatelů, kteří chtějí v Uruguayi rozjet letecký byznys a potřebují zkušeného pilota. Cukurs, kterému polichotilo, že se o něj někdo zajímá, ochotně souhlasil s výletem do Montevidea vsříc novým obchodním příležitostí. 19. února 1965 odletěl z Brazílie. Byla to jeho poslední cesta.

V úterý 23. února 1965 zamířil Herberts Cukurs podle domluvy do pronajatého domku na odlehlém předměstí uruguayské metropole. Uvítal ho „Künzle“ a spolu s ním údajný společník – ve skutečnosti další agent Mosadu.

Cukurs vešel dovnitř, dveře se zavřely a na nic netušícího Lotyše se vrhlo několik mužů. Strhla se krátká zuřivá rvačka. Bývalý letec se překvapivě dravě bránil – jednoho z útočníků kousl do prstu tak silně, že ho málem ukousl.

Měl neuvěřitelnou sílu díky zoufalství, ale přesilu protivníků zlomit nedokázal. Někdo ho ze zadu omráčil úderem kladiva do hlavy. Cukurs se zhroutil na podlahu mezi převržené židle. Krev mu tekla do očí a po spánku stékala na chladivé dlaždice.

V záchvatu hrůzy prý začal německy křičet:

„Lasst mich sprechen!“ – „Nechte mě promluvit!“ Jeho hlas se odrážel od stěn prázdného pokoje, ale nikdo neodpověděl. Za okamžik se ozval tlumený hvizd: dvě kulky z pistole s tlumičem pronikly Cukursovou hlavou. Bylo po všem.

Agenti naložili bezvládné tělo do velkého dřevěného kufří. K němu přiložili dokumenty a fotografie svědčící o Cukursových válečných zločinech – a také odsuzující dopis s přesným udáním místa, kde se „odsouzenec“ nachází.

Dům zamkli a nenápadně zmizeli do noci. Když pak několik dní poté obdržely světové tiskové agentury v Německu onen anonymní dopis o vykonané popravě, znělo to tak fantasticky, že zprávě nikdo nechtěl věřit.

Až 6. března 1965 – necelé dva týdny po činu – upozornil někdo uruguayskou policii. Strážníci dorazili na uvedenou adresu, vstoupili dovnitř a doslova oněměli. Na podlaze byly dvě velké kaluže zaschlé krve a stěny pokryté krvavými šmouhami. Těžké stopy se táhly do vedlejší místnosti, kde stál žlutý zamčený cestovní kufří.

Uvnitř leželo dobité tělo muže s roztráštěnou lebku – identifikovali ho podle pasu a otisků prstů jako Herbertse Cukurse (65). Otrěsení kriminalisté si všimli i odloženého prohlášení podepsaného „těmi, kteří nikdy nemohou zapomenout“. Spravedlnost právě dosáhla i na jednoho z nejhorších vrahů holokaustu.

Cukurova poprava vzbudila ve světě ohromný ohlas. Nacisté po celé Jižní Americe dostali jasné varování. Západoněmecká vláda nakonec ve světle události ustoupila tlaku a prodloužila promlčecí lhůtu válečných zločinů (namísto původního května 1965 ji posunuli až na rok 1979, načež ji zrušili úplně).

Lotyšsko jako takové ale o této epizodě dlouho mlčelo – a dalo tím prostor postupnému překrucování historie. Cukurs nikdy nebyl soudně usvědčen, což po letech začali zneužívat krajně pravicoví nacionalisté v Lotyšsku k jeho účelové „očistě“.

Rodina celý život tvrdila, že byl nevinný. V roce 2004 dokonce jistá strana vydala pamětní obálky s jeho podobiznou. Tyto snahy ovšem tvrdě odsoudili jak Izraelci, tak oficiálně i lotyšské úřady. Ministerstvo zahraničí Rigy tehdy prohlásilo, že Herberts Cukurs je válečný zločinec spoluzodpovědný za holokaust na nevinných civilistech.

Generální prokuratura Lotyšska dvakrát zamítla žádost o rehabilitaci tohoto muže. A třebaže v dubnu 2025 lotyšské orgány kvůli nedostatku důkazů případ definitivně uzavřely bez verdiktu, na historickém rozsudku to nic nemění. „Rezník z Rigy“ zůstává navždy synonymem krutosti, před níž nelze zavírat oči.

Dokončení z první strany

Bílý dům oznámil rozsáhlé vyšetřování a další opatření, která zahrnují:

- Vyslání vyšetřovacích týmů do firem, které jsou zmíněny v reportáži Nicka Shirleyho.
- Týmy imigračních agentů jsou již na místě a kontrolují podezřelé lokality, stovky dalších agentů jsou na cestě.
- Ministerstvo pozastavilo veškeré platby do předškolních zařízení a pro další platby bude požadováno předložení podpůrných dokumentů.
- Federální agentura pro podporu malých podniků zastavila veškeré grantové platby firmám v Minnesotě.
- Oddělení podpory bydlení z ministerstva vyslalo do Minnesoty tým s cílem prověřit vyplácení podpor.
- Ministerstvo práce provádí rozsáhlou kontrolu dávek v nezaměstnanosti.
- Ministerstvo zemědělství požaduje, aby stát Minnesota dodal důkazy o oprávněnosti vyplácení příspěvků na potraviny jednotlivým osobám.

Hlas lidu

Názor mnohých Američanů vyjádřila nezávislá novinářka Batya Ungar-Sargon: „Příběh somálských imigrantů je neuvěřitelně k vzteku. Zamyslete se nad těmi různými způsoby, kterými byl americký daňový poplatník zrazen. Demokratičtí politici posílali miliardy dolarů na fiktivní podnikání a ani jednou se nenamáhalo zkontrolovat, zda jsou legitimní. Média o tom odmítala informovat. Samotní imigranti, kterým se dostalo privilegia amerického občanství, jej obratem

zneužili k tomu, aby kradli peníze Američanům. Je to odporné.“

„Amerika přijala miliony imigrantů, kteří snížili rodilým Američanům mzdy a zvýšili náklady na život. Pro mnoho lidí se bydlení stalo naprosto nedostupným. Když se obyčejní lidé odvážili protestovat, bohatí demokraté je v hlavních zprávách nazývali rasisty. Tak takhle ne!“

Post scriptum I

Včera oznámil guvernér státu Minnesota Tim Walz, že odstupuje z kampaně za své znovuzvolení. Hodlá se zaměřit na zneužívání dávek ve svém státě, čemuž by se nemohl plně věnovat během kampaně, uvedl ve zdůvodnění svého odstoupení. CNN ve svém komentáři podotkla, že k jeho rozhodnutí přispěla reportáž „pravcového“ novináře.

Post scriptum II

Pozn. autora:

Příběh z USA není historkou ze vzdálené země, která se Evropy netýká. Je příběhem, který dokumentuje několik současných problémů západní civilizace.

Progresivní levice již ani nepředstírá, že by měla prosazovat zájmy občanů vlastní země. Hodnoty diverzity nebo imigrace nebo [lze dosadit] mají přednost před neuvěřitelným plýtváním penězi daňových poplatníků. Žádný podvod na té správné straně není hodný reportáže. Upozornění na podvody je „pravcovým“ aktem.

Média se stala propagandistickým oddělením jedné ideologie. Budou ji bránit do posledního dechu bez ohledu na cokoli. Jeden nezávislý novinář dokázal s mobilním telefonem natočit za víkend reportáž, která přiměla guvernéra k rezignaci. Proto jsou sociální sítě nebezpečné.

Lidé, kterým se to přičí nebo ještě nepřišli na to, že čerpat státní dotace a dávky je upřednostňovaný a státem podporovaný způsob obživy, nemají nárok ani na to, aby si stěžovali. Stěžovat si je rasistické nebo xenofobní nebo [lze dosadit].

Ministerstvo obrany zakázalo publikovat rozhovor s Pavlem. Absurdní, reagoval Hrad

Autor: kroc 13. dubna 2026 12:00,

Generální štáb natočil na konci března speciální díl podcastu Kamufláž s prezidentem Petrem Pavlem, který měl vyjít 7. dubna. Rozhovor se však dosud nikde neobjevil, upozornil server Aktuálně.cz. Podle něj zveřejnění zastavilo ministerstvo obrany „kvůli nové komunikační strategii“. Hrad označil za absurdní, že obrana cenzuruje vrchního velitele ozbrojených sil.

Speciální díl podcastu Kamufláž s prezidentem Pavlem natočili na konci března na Hradě. Rozhovor vedený pracovníci tiskového oddělení generálního štábu Anežkou Vrbicovou měl být podle původního plánu zveřejněn 7. dubna.

Jeho publikaci navíc předem avizovala sama armáda na sociálních sítích. „Na co se můžete těšit? Rozebírali jsme aktuální bezpečnostní situaci, která hýbe světem, ale našli jsme čas i na osobnější témata, jako jsou oblíbené aktivity pana prezidenta,“ uvedla na síti X.

Přesto se tato epizoda nikde na oficiálních platformách dosud neobjevila.

Moskva určila země, které za 2. světové války napomáhaly nacistům. Zařadila mezi ně i Česko

Taťána Voců 19,4,2026

Otázka odpovědnosti za genocidu sovětského lidu není ještě stále uzavřena a právní experti pokračují ve své práci, prohlásila mluvčí ruského ministerstva zahraničí Marija Zacharovová. V této souvislosti podle agentury TASS zmínila řadu zemí, které podle ní „napomáhaly nacistickému režimu“ a zařadila tam i Českou republiku.

Kromě Česka jmenovala Zacharová mezi „napomáhajícími“ zeměmi také Belgie, Finsko, Francii, Itálii, Lotyšsko, Nizozemsko, Norsko, Polsko a Rakousko.

„Pokud jde o odpovědnost, to je samozřejmě otázka pro právníky a experty. Toto téma není v žádném případě uzavřené,“ uvedla. „Je velmi důležité si pamatovat a chápat, že rozhodnutí uznat zvěrstva spáchaná na civilním obyvatelstvu, válečných zajatcích, kteří byli zabiti, vyhladověni, upáleni a obecně se snažili být vymazáni z povrchu zemského nacisty a fašisty – tímto rozhodnutím práce nekončí,“ pokračovala.

„A právě teď naši domácí právníci v této pečlivé práci pokračují,“ poznamenala Zacharovová v rozhovoru, který agentuře TASS poskytla v souvislosti se Dnem památky obětí sovětského lidu. Ten si Rusové poprvé připomenou v neděli 19. dubna.

Zacharová v interview upozornila na prohlášení Státní dumy z 22. března 2023, v němž se zmiňovaly „ozbrojené jednotky zformované v Belgii, Itálii, Španělsku, Nizozemsku, Norsku, Finsku a dalších zemích, jakož i jednotliví dobrovolníci z Rakouska, Lotyšska, Polska, Francie a České republiky, a také zrádci z řad obyvatel okupovaných území, kteří přísahali věrnost nacistickému režimu“.

Den památky obětí sovětského lidu ustanovil ruský prezident Vladimir Putin v prosinci 2025. Volba data má historický základ: 19. duben 1943 byl dnem vydání v Rusku známého dekretu č. 39, prvního právního aktu, který oficiálně dokumentoval cílenou a rozsáhlou politiku nacistů a jejich kompliců vyhlazovat civilisty na okupovaných územích a zároveň stanovil právní základ pro postavení pachatelů před soud.

Celkový počet sovětských obětí během druhé světové války se odhaduje na 26 až 27 milionů. Z tohoto počtu bylo přibližně 8,7 až 12 milionů vojáků Rudé armády, zatímco drtivou většinu, přes 15 milionů, tvořili civilisté, kteří zahynuli v důsledku bojů, hladomoru či represí.

Z pilotní kabiny se ozývá: „Je na palubě lékař?“ „Ano, tady mezi cestujícími, co potřebujete?“ „Oční choroba na pět písmen, poslední je L...“

Baví se dva chlapi v hospodě a jeden se ptá druhého: „Tak co? Udělali jste s manželkou o Velikonocích dobrý skutek?“ „Ano, přišla tchýně a my jsme jí udělali takovou výjimku.“ „A jakou?“ „Pustili jsme ji dovnitř.“

Soon in Australia

Council election won by Indian candidates overturned after voter fraud claims

Noticer news

A judge has voided a local council election in Auckland that was swept by four Indian candidates and ordered a by-election after determining there had been “fraudulent” voting activity.

Judge Richard McIlraith on Tuesday overturned the October result for the Papatoetoe subdivision of the Otago Papatoetoe Local Board void, ruling that voter fraud had “permeated or infected the election”.

The Manukau District Court heard last week that there had been widespread theft of voting papers, and that 79 had been identified as being cast without the rightful voter’s knowledge, [The Post](#) reported.

Judge McIlraith said there had been an “identifiable trend in favour of POAT [Papatoetoe Otago Action Team] candidates”, who were named in the ruling as Paramjeet Singh, Sandeep Saini, Kushma Nair and Kunal Bhalla.

The POAT team, who were all first-time candidates, won all four seats in Papatoetoe, which was the only Otago-Papatoetoe subdivision to record a significant rise in turnout, increasing by 7% while most areas of Auckland saw turnout fall.

Judge McIlraith said the four POAT candidates were notified of the court case but declined to participate, and in his ruling also raised concerns about the postal ballot system, and the possibility the irregularities identified were just the “tip of the iceberg”, [RNZ](#) reported.

“I am seriously concerned that the extent of votes being cast in this election by people other than for whom the voting papers were intended is much greater than the level known,” he wrote.

“The irregularity that has occurred here highlights a significant fragility in the postal voting system that I infer has been a concern held by many for some time but has not previously crystallised.”

The court case came after former Local Board member Vi Hausia filed a petition claiming to have received reports from residents that their voting papers had been stolen and submitted without their consent.

Mr Hausia said the judge had made a “strong ruling in favour of our democracy and our electoral integrity”, but said it raised questions about the use of postal votes.

“The postal ballot system is one of the main key drivers as to why I believe people saw an opportunity to undermine our local government democracy,” he said.

“I hope that these events and the judge’s ruling will influence governing body members and ministers to strengthen our democracy and move away from posted ballot voting.”

New voting papers will be sent out on March 9 next year and the election will be declared complete on April 9.

Header image: The POAT candidates campaigning in September (Facebook).

ULURU alias Ayers rock

Senátor Jácinta Price senator

If you thought the wonderful Uluru Statement that provides the foundation for Voice, Treaty and Truth was at all a statement that somehow captured the thinking and hearts of ALL Aboriginal Australians you’d be WRONG and MISLEAD!

This Anthony Albanese Labor government has no substance beyond sentimental, heart warming, empty motherhood statements and more importantly no plan to improve the lives of vulnerable Aboriginal Australians.

This is why they hide behind the Uluru Statement that’s been sold to corporations and gullible Australians as if it means anything tangible or that the Voice born from it will actually offer any practical ways forward.

Don’t be fooled! The Uluru Statement only ever represented the 250 unelected signatories NOT all Aboriginal Australians as Minister McCarthy has demonstrated.

FOOD FOR THOUGHT

If you earn \$700 and pay \$33 income tax you're left with \$67

You then buy \$67 worth of fuel and in doing so pay a 48% fuel tax (fuel tax = \$32.16 + \$6.70 GST).

This means that the government just got \$77.86 tax from your hard earned \$700.

Share this, let's see how much attention this post can get. Authorised by M Pucci, Paudne Hanson 's One Nation /36 Hudson Rd Albion QLD 4010

Blame Trump for Australian fuel?

David Strachan

Most Australians . This is bullshit. I can guarantee you our fuel problem has been brewing for a long time. I have been told this by someone very involved in the industry.

Our governments and the greedy fuel companies and their fuel stations have ripped us off big time. It is a cash cow for the government with 56 cents a litre and 10 percent GST. Albanese and his government have sat on their hands and done nothing.

They and our evil media see the war as opportunity to further brainwash the community. So most Australians need to get of their arses and get real. Trump has done us a favour in fact. He has exposed how corrupt our country has become.

Anyway, I don’t think most Australians are against Trump. In my job which I meet up to 40 people per day 6 days a week are thankful for what Trump is trying to do and can not stand Albanese government or the liberals. They all talking One nation big time and admiring The Americans. As usual fake news.

Czech abortion rates hit record lows since Communist era as tensions over rights rise

ČTK, Elizabeth

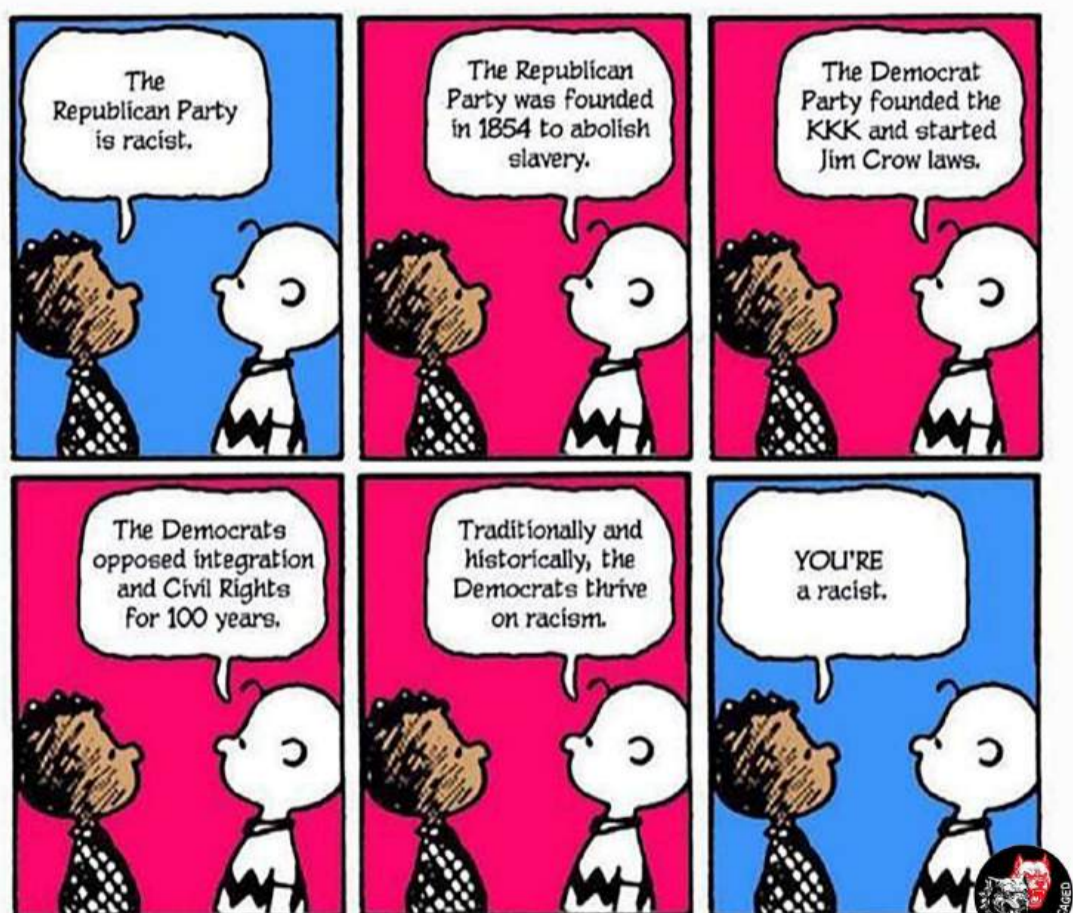
Zahradnicek-Haas 15.4.

Abortion rates have dropped sevenfold since 1989, but weekend protests and sharp rhetoric signal a deepening divide over reproductive rights.

Fears of censorship in the Czech army, new safety measures in the Žižkov-Karlín tunnel, and the passing of a Czech trumpeter: your afternoon latest.

Czech MFA distances itself from Pavel remarks, Turek links row with president to minister veto, and more weekend headlines.

Czech Health Minister Adam Vojtěch is weighing new limits on alcohol sales, including possible nighttime restrictions at shops and gas stations.

#TheBeatingRoom